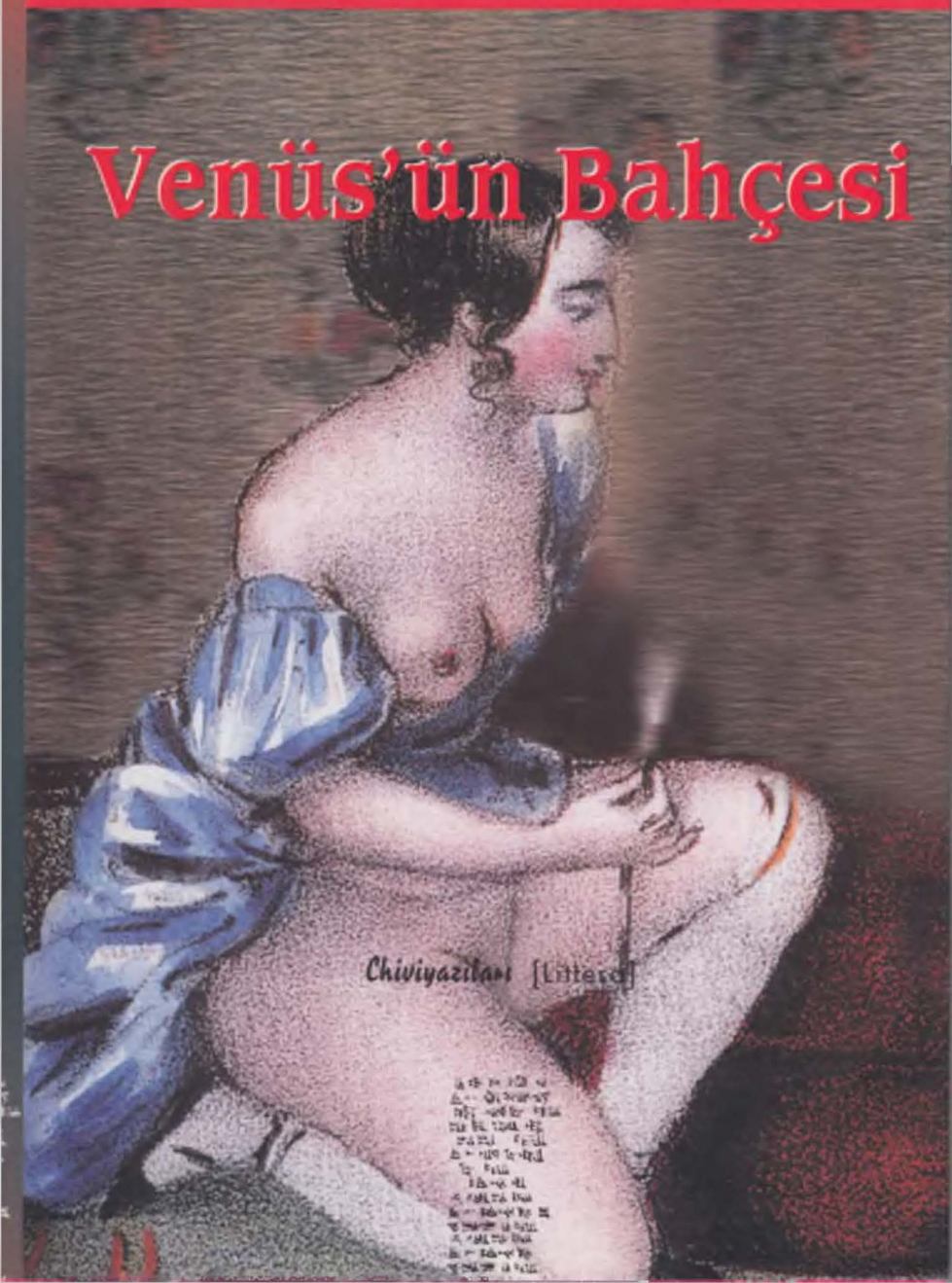
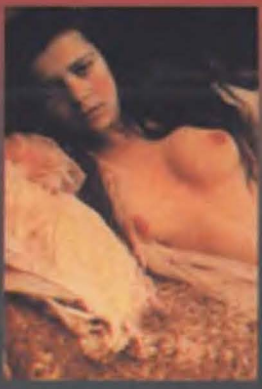
AUBREY BEARDSLEY

Venüs'ün Bahçesi

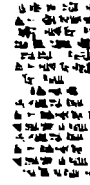

Tanhauser, sessizce ellerini kutsal güzellikteki bacakların üzerinde gezdirdi, büzgüleri açtı, çorapları çıkardı, sonra kendini soydu ve muhteşem güzellikteki kadının üzerine nefes nefese kendini bıraktı. Bu geceler boyu romantik erkeklerin kadınlara en az yirmi kez yaptıkları türden bir sahne idi.

Venüs'ün Bahçesi

Aubrey Beardsley

Türkçesi
Münire Yılmaer

Chiviyazıları

The Story of Venus and Tannhauser

Yazar
Aubrey Beardsley

İngilizceden Çeviri
Münire Yılmaer

Yayıma Hazırlayan
Berna Serveryan

Seri / Sıra No
Chiviyazıları: 199 / Aykırı Edebiyat: 22

ISBN
975-9187-07-8

Adres
Mühürdar Caddesi No: 95/A
Kadıköy - İstanbul
Faks: 0216 414 97 93
www.chiviyazilari.com **E-posta:** bilgi@chiviyazilari.com

Copyright
Chiviyazilari Yayınevi © 2004

Kapak
Ada Sapan

Baskı/Tarih
Birinci Basım Şubat 2006

Baskı
Can Matbaacılık
Davutpaşa Cd. İpek İş Mrkz. Kat. 3 No: 7 / 15
Topkapı / İstanbul Tel: 0212 613 10 77

İçindekiler

Giriş	9
Venüs'ün Tepesi	17
I. Bölüm	21
II. Bölüm	25
III. Bölüm	31
IV. Bölüm	35
V. Bölüm	39
VI. Bölüm	45
VII. Bölüm	49
VIII. Bölüm	55
IX. Bölüm	57
X. Bölüm	61
XI. Bölüm	69

XII. Bölüm 75
XIII. Bölüm 81
XIV. Bölüm 85
XV. Bölüm 93
XVI. Bölüm 99
XVII. Bölüm 103
XVIII. Bölüm 107
XIX. Bölüm 111

Giriş

"Tepenin Altında" isimli baskının geçmişine bakıldığında diğer birçok kitap gibi, düzensiz ve bölümlerinin eksik olduğu düşüncesi ile yayınlanamaz diye bırakıldığı ortaya çıkmaktadır. El yazması, Beardsley'in 1898 Mart'ında ölümü ile yarım kalmıştır; bunun takibinde sansürlenmiş iki farklı kitap daha ortaya çıkmıştır. Biri, üç bölümden oluşan "*Savoy*"dur ve 1896 Ocak ayında yayınlanmıştır. Diğeri ise V. bölümdeki uzun dipnotunun da bulunduğu, VII. bölüme kadar yayınlanmış olanıdır. Birinci baskı aynı zamanda "Abbé", "Helen'in Gece Kıyafeti" ve "Meyve Ağaçları" çizimlerini, ikinci baskı ise "Sen Rose Lima'nın Büyük Mutluluğu" ile "Dheingold'un Üçüncü Tablosunu" içermekteydi. Bu versiyon-

da Beardsley'in, Tanhauser'in "Abbé Fanfrecluche" ve Venüs'ün "Helen" olmaları yolundaki yoğun isteği de vardı. Bu bölümler, bazı illüstrasyonlarla "*Tepenin Altında*" ismi ile Aubrey Beardsley'in düz yazı ve şiir eklemeleriyle 1904'te John Lane tarafından Londra'da, Beardsley'in ölümünden sonra önemli edebi yayınlar arasında yeniden yayınlandı. John Lane, "Çalışma editörler tarafından yayınlanamaz diye düşünülerek rafa kaldırılmıştı," demişti. Derlemeye olan bibliyografik ilgiden dolayı A.H. Cornette tarafından Fransızca'ya çevrildi ve 1908'de A. Floury tarafından giriş yazısı ve Beardsley'in en yakın arkadaşının yaptığı portre de eklenerek yayınlandı. El yazmasının tamamlanmış kopyası 1907'de Londra'da Leonard Smithers tarafından yayınlandı, Venüs ve Tanhauser'in orijinal isimlerinin kullanıldığı bu baskı resimsiz olmasına rağmen İngiltere'de 300 kopya yaptı. Bu tam versiyon 1927'de New York'ta yeniden yayınlandı.

Bu "Romantik eser" Beardsley'in zor zamanlar geçirmesine neden olmuştu. John Lane tarafından güzel kadınları konu alan kitaplar hakkında 1894 yılında yayınlanan tanıtım yazısında, orijinal olarak "*Venüs ve Tanhauser'in Hikâyesi*" adı altında ve Aubrey Beardsley tarafından derlendiği belirtilerek yirmi sayfa resimle ve sayısız süslemelerle tek elden yayınlanmıştır. Aymer Vallance'ın, Aubrey Beardsley tarafından hazırladığı özel ikonlar, Robert Ross tarafından yapılan "*Öldü-*

rücü Tanrılar Arasında Venüs" 1895'de yayınlanmıştır. Tanhauser efsanesinin Messrs H. Henry şirketi tarafından hazırlanan projesi ise hiçbir zaman tamamlanamamıştır. Ve hikâyenin başka bir versiyonu ise 1895 yılının Nisan ayında Sarı Kitaplar'da ortaya çıkmıştır. Bu yayın da tüm çizimleri içermekteydi.

Fakat bu baskının 1894 ile 1896 yılları arasında Beardsley'in kitabının etkisini azalttığı görülmüştür. "*Tepenin Altında*" onun için geçici bir kapris ya da planlı bir şey değildi. Bu görüş ışığı altında yazılan hikâye, yazar tarafından kitaba "planda olmayan anlamsız sözlerin", "bir türlü bitmeyen çünkü başlanmamış olan amatör tarzın" ve en çok da "aşk için harcanan emeğin" katılmasını sağlamıştır. Başarısız resimler ve süsler tabii yeri doldurulamaz nitelikteydiler; Tanhauser efsanesi çalışmasının son bölümünün büyük bir kısmı kayıp olduğundan, orijinaline benzetilmek için taklit edilmiştir; belki orijinal metin yeniden uyarlanmıştır ama çizimlerin kopyası aynı olmamıştır.

Bu kitap, Beardsley'in üstün yeteneğini sergilediği sadeleştirilmiş son şeklidir. Kendi mektupları haricinde ölmeden önce; 1895'de Dieppe'de gazinolara, konserlere ve kumar salonlarına gittiğinde yazdıklarını yanlarında kaldığı, Arthur Symons ile Jacques Blanche'ın bu yazıları arşivlemesi de dahil olmuştur. Bununla birlikte biz Beardsley'in yazılarına şekil verip vermediğini de bilmemekteyiz. Ayrıca hangi nazım planını uygulayarak başından sonuna ilerledi? Bu sorunun da cevabı net değildir.

Bu farklı çalışma ile ilgili olarak zaman zaman birçok fikir ve görüşler ortaya konmuştur. Beardsley'in yakın arkadaşı ve onun çalışmalarına en sıcak bakan kişi olan Arthur Symons, 1898'de Londra'da, "Bu etkileyici, karışık, fantastik sayfalardaki her cümle enine boyuna düşünülmüş ve sonucu yine aynı paragrafta görmenizi sağlayacak şekilde kurgulanmıştır," diyor. "Fakat," "eser başlamadığı gibi bitmiyor da; aynı zamanda içeriği de rahat bir edebi yapıya sahip," diye ekliyor. "Sanırım Beardsley, usta bir sanatçı olmaktan öte usta bir yazardır ve bu eserinde de kendini 'erkeğin mektuplarında' ifade ettiği şekilde aynı edebi tarzla ifade etmektedir."

"Beardsley," diye devam ediyor aynı tepeden bakan ses tonu ile, "yazar olamayacak kadar endişeli bir adamdı, işte bu yüzden nazmında bir erdeme ya da belli bir sıraya rastlayabilmek güçtür. Vurguladığı romantizm ve fantazya onun kendi kişisel tarzıdır. Çalışma bir ustadan değil bir amatörden çıkmış gibidir ve baştan sona kadar fantastik detaylar, imkânsız olaylar, evrenin uzak bir köşesinde yaşanmaktadır."

"'*Tepenin Altında,*' gerçekte iyi bir nesir değildir fakat ustaları şaşırtacak kadar iyi bir amatör ruha sahiptir. Hayal gücü mükemmeldir ve yazının tümüne hâkimdir ama bunun yanı sıra yazının tümünde etkili olan akıl da yadsınamaz. Tüm yazıda kendini gösteren kelime oyunları vardır; ilginç isimler buna iyi birer örnektirler. Örneğin 'spellicans' gibi."

"Edebi olarak ele alındığında bu parça bir saçmalık olmanın ötesine pek geçememektedir. Yazının garipliği ve ustalığın yanında mutlak bir imkânsızlık ve kendine güven vardır. Soğuk yapaylığı gerçekten onun özelliklerinden ve duygusal olumsuzluğun sonuçlarından biridir."

Bu görüşler, genel olarak kibirli ve sağgörüsüzdür, Beardsley'in düz yazısının kendine ait bir modernliği ve tarzı vardır. Şimdi bir de Beardsley'in sanatçı kişiliği hakkında doksanların iyi sanat eleştirmenlerinden olan, Haldane MacFall'un görüşüne bakalım.

"Tepenin Altında" versiyonunun sansürlenmiş olan baskısından 1904'de 'Açık saçık, özgür bir edebi çalışma,' olarak söz ediyor. "Bu fantastik saçmalık, birbirini tutmayan, duygusuz, sanattan yoksun, aptalca özgür, ortaya hiçbir şey çıkarmayan, yapmacık bir çalışmadır. Gerçek kitap ise saçma oluşunun yanı sıra çok müstehcendir. Genç dostumuz erotizmi çok kontrolsüz şekilde ele almıştır ve bu durum versiyonun Smithers tarafından incelenmeden yayınlanmasını imkânsız hale getirmiştir.

"Kitap aslında Beardsley'in kendi ruhuna ihanet edişi ve aşk hayatındaki başarısızlıkları karşısında, herhangi bir edebi tutku ya da istekten uzak çok kaba bir tarzda yazılmıştır. Olaylara şeytani bir zevkle yaklaşan Beardsley'in ne kadar kaba olduğunu ortaya koymaktadır. Beardsley'in vasiyetnamesi niteliğinde gördüğüm bu eser onun sanatını, hayatını, vizyonunu verirken onu yeriyor. Bu yergi halinden Beardsley büyük zevk alıyor.

Bununla birlikte terbiyesiz olduğunu da kesinlikle kabul etmiyor."

Doksanların sosyal ve edebi alanda parlak lideri, Beadrsley'in ilk yıllarındaki patronu, sapkınlığın her türüne sempati duyan ve bu anlamda her dönemde genel talebi iyi bilen önemli bir yol gösterici olan güleryüzlü Robert Ross, Beardsley'in edebi yeteneklerine şu önemli sözlerle yanıt veriyor: "'*Tepenin Altında*' adlı eser, Rokoko tarzı edebiyatın mükemmel bir örneğidir... Yazıları etkileyicidir ve her zaman da öyle olmuştur. Yazıları tam bir zeka göstergesidir, aynı zamanda yazarın üstün yeteneğini de mükemmel bir şekilde ortaya koyar."

Biz tüm bu bilgilerden yola çıkarak Beardsley'in yazar olarak arkadaşları ve eleştirmenler tarafından hiç anlaşılmadığını ve yaşadığı dönemden ötürü tarzının diğer yazarlar tarafından kabullenilmediğini görebiliyoruz.

Sonuç özenle gözden geçirilmelidir. Modern eleştirilerden biri Edmund Wilson'un 1923'teki yazısıdır: "O dönem için saygının getirdiği karışıklığa karışmayan sadece iki yazarı düşünebiliyorum (doksanlar için): Aubrey Beardsley ve Paul Verlaine."

Fakat Beardsley'in edebi vizyonunun kişisel kitabının üzerinden altmış yıl geçtikten sonra kabul edildiğini görüyoruz. Beardsley, o dönemde tüm siyah ve beyaz yazarlar arasında resimleri ve hayal gücü ile Albrecht Dü-

rer'e kadar gelmiş geçmiş yazarlar arasında en erişilemez olanıdır. Tekniği, mükemmelliği ve verdiği duygu ile ancak Baudelaire'in "*poéte maudit*"i ile kıyaslanabilir. İnsanların hatalarından dolayı içine düştükleri üzüntülerden fazla söz ederek biraz hata yapmıştır -ve tabii öldüğünde sadece yirmi altı yaşında olduğunu unutmamız gerekmektedir- fakat şimdi acıların çoğaldığı bu çağda, onun vizyonu dünya ile onun döneminde olmadığı kadar çok uyum içindedir. Hüzünleri, hayal gücü, cesareti, anlayışı, mükemmelliği, şaşırtıcı ve hoş benzetmeleri ile bizim dönemimize yakınlığının yanı sıra ruhani dünyanın özgürlüğü, güzelliği, hüznü ve oyunculuğu ile yavaş yavaş ölüme yaklaştığını da belli etmektedir. Bunlardan da öte, kişisel olarak yan tutan taraflarını, özünde erotizme olan güçlü inancını, erkeğin özel dünyasını oluşturan olağanüstü şeylere olan kişisel hislerinde ki hataları da göz ardı etmemeliyiz.

Venüs'ün Tepesi
Venüs ve Tanhauser'in Hikâyesi

Kutsal Roma Kilisesi'nin Kardinali,
Trastevere S. Maria Piskoposu,
Ostia ve Velletri Başpiskoposu,
Nikaraguay ve Patagonya'da Kutsal Bilinen,
Fakirlerin Babası,
Hıristiyan Kilisesi İlkeleri Reformcusu,
Hayatın Bilgesi ve Kutsallığı
En Seçkin ve Saygıdeğer
Prens Gulio Poldo Pezzoli'ye İthaf Olunmuştur.
Bu Kitap Onun Alçakgönüllü
Hizmetlerine Duyulan
Derin Saygı ile Hazırlanmıştır.

Çok Saygıdeğer Prens,

Bir şanssızlık eseri, o kadar alçakgönüllü ve bir o kadar da koruyucu yazının önemli ayrıntıları, kibirli yazarlar ya da alçakgönüllü koruyucular tarafından kullanılamadı. Fakat bana bu deneme çok güzel ve yalın edebiyat dalında önemli bir aşama olarak görünmektedir. İşte bu şekilde çalıştığım ilk kitabını huzurlarınıza sunuyorum. Sizin adınızı yazımın girişinde bu şekilde yüceltiyor olmak benim için büyük bir şereftir. Umarım uyguladığım sansür metni fazla hafif hale getirmemiştir, bu şekilde nükteli tarzımı sizin koruyucu gücünüze bırakıyorum.

Bu şekilde davranarak kendimi suçlamalardan koru-

yabilmeyi hedefliyorum,

Size bu kitapla aşkın fantastik sunuşunu vereceğim; buna ne dersiniz? Genelde tutku ve aşkın dile getirilmesinin ne kadar utanç verici olduğunu iyi biliyorum; gerçekten kitap genel olarak aşk uğruna yaşanan pişmanlıkları ele almaktadır ve âşıklar sonsuz mutluluğa nail olmaktadırlar. Kitap ayrıca birçok sayfasında genel Hıristiyan kurallarına uygun karakter yapısını sunmaktadır. Benim "*Venüs'ün Tepesi*" hakkında yazdığım her şeyi, saygıdeğer bakış açınızla değerlendirdiğinize ve gençliğimin kuvvetli hayalgücü olarak görüp affedeceğinize inanıyorum.

Roma lisanından başka bir dil kullandığım için de beni affetmenizi rica ediyorum; inanın bunun tek nedeni, Latince kullanma özgürlüğümün sınırlarını biraz fazla aşmış olmamdan kaynaklanıyor. Sizin narin güney kulağınızın barbar ve kaba gotik kelimelerinden zevk almayacağını biliyorum fakat zaman ilerledikçe bu diller ülkemizde gelişerek genel konuşma diline hâkim olacaktır. Ne yazık ki, şimdi kalemlerimiz isimsiz yazarlar ve acımasız eleştirmenler tarafından yapıcı değil, yıkıcı eleştiriye maruz kalarak kırılıyor. Fakat yazıların gözyaşlarına bulanmasına nasıl izin veriliyor?

Yapmak istediğim şimdi bizim küçük kusurlarımızdan bahsetmek değil, sizin ululuğunuzdan söz etmektir. Size sadece kendime ait olan bir çalışmayı adama cüretini gösterdiğim için beni affedin. Edebi üstünlüğünüz, aklınız zevkiniz ve sanata verdiğiniz yüce değer bütün

dünyaca bilinen bir gerçektir. Ve bunu burada duyurmak benim için bir borçtur.

Tüm insanlığın bir şeyler üzerinde karar vermeye yetecek akla ve aynı zamanda eleştirmenlerin de saygısızlığa sahip olduğunu biliyorum; bu eleştirilerin becerisi yaratıcılardan bile daha müthiştir. Sizin yüce yeteneğiniz en iyiye karar verecek güçtedir, sizin ifade tarzınız en güzel kadını etkileyecek güçtedir. Aklınız, düşüncenin en yüce noktasına ulaşmış durumdadır; bu sebeple eminim tüm eleştiriler sizi sadece eğlendiriyordur. Maecenas ve tabii Georgics dost olamayacak kadar art niyetliler; eleştirinin niteliği küçük işten ve küçük insandan daha üstün olmalıdır. Geçmişte yüce prenslerin ve mevkii sahibi insanların aşklarının ifade edilmesi onur kırıcı değilmiş. Prens Festus övünerek Julian'ı korumasına almamış mıdır ya da tatlı Aeneis Caesar'a sunulmamış mıdır?

Değerlendirmeden bilmek, hiçbir şey ifade etmez fakat sizin en çok sanatı mı, yoksa onların sizin hakkınızda ne düşündüğüne mi, değer verdiğinizi bilmiyorum. Sizin beğeninizi kazanmak için çok çalıştım. Size geçmişten bugüne olan düşkünlüğümün bana verdiği güçten ötürü çok teşekkür ederim. Bu sayfaları, akşam terasınızda okumanız ve kitabı kütüphanenize koymanız benim için onurlandırıcı ve yüceltici bir şereftir. Beni en çok mutlu eden şeydir.

Saygınlığınızın fakir ve sadık hizmetkârı,
Aubrey Beardsley

I. Bölüm

Chevalier Tanhauser'in Venüs'ün Tepesine Girişi

Chevalier Tanhauser, atını gizemli tepenin girişinde durdurdu, üzerindeki günlük kıyafetinin çirkinliği onu kaygılandırıyordu. Elleri, La Marquise du Deffand'ın "Carmontelle"yi çizen elleri gibi nazikçe ama korkarak omuzlarına düşen, dalgalı sarı saçlarında gezindi ve boyunbağı ile farbelasına sürdüğü etkileyici parfümün eline bulaşan kokusu saçlarına geçti.

Bu önemli bir andı; yorgun dünya, gölgeler ve sislerle yüklü perdesini kapatırken korulukta perilerin ayak sesleri duyulmaya başlamıştı. Havayı kaplayan bu büyüden herkes etkilenmişti ve yemek masasında oturan Beaux bile rüyalara dalmıştı.

Bu enfes dakika Tanhauser'i kendisine tutsak etmişti.

Durduğu yerde havayı saran çiçek kokularını içine çekti. Mentzelius'ta benzeri olmayan, isimsiz yabani ot-

lar bulunurdu. İri kanatlı güveler, halıların ve kraliyet ailesinin eşyaları arasında kendilerine büyük yemek şölenleri verirlerdi, büyük kapının girişindeki sütunların üzerinde uyuyan güveler, bazen gözlerini açıp avlarını ararlardı. Seçkin heykeltıraşlar tarafından yapılmış son moda sütunlar ihtişamla yükseliyorlardı, Tanhauser etrafındakileri merakla inceledi. Sütunlar, Japonların serin Kardinal La Motte Banyoları'nda resmettiklerinden ve Jone'ın "Çocuk Odaları" illüstrasyonlarından bile daha iyi görünüyordu.

Chevalier, "Güzel bir giriş kapısı," diye mırıldandı, kuşağını düzeltirken.

Bu sırada tepelerden doğru hafif bir müzik sesi gelmeye başlamıştı; ses deniz kabuklarından gelen tınıları andırıyordu.

Tanhauser, "Venüs'ün akşam duaları bunlar," dedi ve küçük kopuzu ile ona eşlik etmeye başladı. Şarkı hafifçe sütunlara yansıdığında güveler uykularında kıpırdayarak derin derin iç çektiler. İçlerinden biri Chevalier'in kopuzunun tellerinden gelen melodiler ile uyandı ve mağaraya doğru hızla kanat çırparak uzaklaştı.

Tanhauser, "Adieu," derken selam verip jestini ifade etti, "ve hoşça kal, Madonna!" dediği sırada tüm güzelliği ve ihtişamı ile ay kendini göstermeye başlamıştı. Kelimeler ağzından dökülmeye başladığında sesinde hassasiyetini gösteren bir keder vardı.

"Bu benim cennete ilk ayak basışım olmalı! Bu mükemmelliğin içinde en ufak bir kusur yok."

Yabani gül yakasına dokunduğunda Tanhauser, o gün ilk defa hoşnutsuzluğu tadıyordu; onu eliyle ittiğinde daha çok çiçeği cezalandırır gibi bir hali vardı. Fakat bu huzursuz hali, bir dakika içinde sona erdi ve Tanhauser yabani güle olan kızgınlığını gizleyerek onu ahenkle salınmaya devam etmesi için serbest bıraktı; burası öte dünyaya geçiş kapısıydı.

"Hatanın getirdiği aşırı zorlama," dedi, "bu onun özrü olabilir mi?" Ve bastonunun dolaşmış püskülü ile oynayarak karanlık koridora girip tepeye ulaştı, kendisine duyduğu derin güven ve Don John'un nezaketi ile girişte dimdik durdu.

II. Bölüm

Venüs'ün Akşam Yemeği İçin Hazırlanışı

Venüs, Notre Dame des zaferlerinde parlayan minbere benzeyen siyah, bambuldan bir tuvalet giymişti. Kuaförü Cosmé ona güzel parfümler sürmüştü ve gümüş maşalarla saçlarına harika bukleler yapmıştı; saçlarının perçemi kaşlarına düşüyordu ve boynunu bir asma dalı gibi sarıyordu. Üç gözde kızı Pappelarde, Blancgemains ve Loreyne, Venüs'ü, ellerinde parfüm ve pudra ile bekliyorlardı. Porselen kavanozlarda büyüleyici renklerde boyalar vardı, Chateline bunları en ufak bir yorgunluk anında belirecek olan solgunluğa karşı bekletiyordu. Üç gözde erkeği olan Claude, Clair ve Sarrasine gümüş tepsi, yelpaze ve peçete ile bekliyorlardı. Millamant, narin terlikleri, Minette eldivenleri, La Popelinière sarı ve beyaz cüppeleri, La Zimbinella mücevherleri, Florizel çiçekleri, Amadour bir kutu broşu ve Vadi-

us bir kutu şekeri tutarak bekliyordu. Jean ve Bapiste, Dorat'ın eşsiz resimleri arasında odada yürüyorlardı ve dilleri dışarıda birbirlerini tuhaf bir biçimde çimdikliyorlardı. Ara sıra Venüs onlara küçük gülücükler atıyordu.

Gece elbisesinin yapımı esnasında manikür, pedikürcü şişman Bayan Marsuple giyinme odasındaki masasının kenarına oturup Venüs'ü selamladı. Beyaz ipek bir cüppe giyiyordu; cüppenin bağcıkları altın rengiydi ve kırmızı kadifeden bir fular takıyordu. Saçları kulaklarının arkasından başına topuz yapılmıştı; topuzun üzerine pembe muslinden yukarı doğru kıvrık kırmızı güllerle süslü geniş bir şapka oturtmuştu.

Bayan Marsuple'nin sesi yapmacık ve müstehcendi; elleriyle çok çirkin hareketler yapıyor, omuzlarını tuhaf şekillerde oynatıyordu; aldığı kısa soluklar korsesini hareket ettiriyordu. Kötü cildi, büyük kaba gözleri, papağan burnu, küçük gevşek bir ağzı, büyük yumuşak yanakları ve kat kat olmuş bir çenesi vardı. Akıllı bir kadındı ve Helen onu diğer hizmetçilerden daha çok seviyordu, ona sevgisini ifade eden yüzden fazla isim takmıştı; Sevgili Karakurbağası, Tatlı Seçim, Horoz Robin, Tatlı Dudak, Kriter, Küçük Öksürük Damlası, Düğme, Tatlı Cesaret, Limana Sik Sokucu, Erkeksi Kadın, Küçük Oğlan Çocuğu, Edepsiz, Kutsal Şey ve Koz. Bayan Marsuple ve hanımı arasında geçen konuşma eski iki iyi arkadaşın arasında geçen türdendi; konuşmalarının geneli tamamen anlayış üzerine kuruluydu ve yalnızca belli bir konu üzerineydi. Genellikle yeni gelen

Tanhauser üzerine konuşurlardı. Venüs onu henüz görmemişti ve onun nasıl olduğu hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Bayan Marsuple onun gelişinin hikâyesini anlattı, bahçelerde nasıl gezdiğini ve ne kadar sakin bir görünüşü olduğunu anlatıyor, ilk sıradaki evlerden nazik bir kızın onu kalabalıkta görüp yanma giderek güller verdiğinde nasıl şaşkın baktığından, maskesini taktığı zamanlardan, Bahçe Tanrısı'na olan minnetini nasıl gösterdiğinden, putu nasıl inançla öptüğünden, nasıl beğenildiğinden söz ediyordu.

Rapor ve gece için yapılan hazırlık aynı anda bitmişti.

"Cosme," dedi, Venüs, "sen oldukça tatlı ve parlak görünüyorsun, geceyi yalnız mı geçireceksin?"

Antika ve oldukça eski olan şey, "Madam beni eğlendirir," diye cevap verdi, siyah saten maskesinin altından kız gibi bir ifade ile. "Madam, bazen kendimi hiçbir doğal yeteneğe sahip değilmişim gibi hissediyorum ve bu gece benim bu gerçeğimi ortaya çıkaran bir gece olacak."

Venüs'ün yüzündeki makyajdan sizlere söz etmeliyim: Yalın, olağanüstü ve hiç hilesiz.

Venüs, aynanın önüne geçip elbisesini çıkardı. Uzun boylu ve tapılacak derecede narindi. Boynu, omuzları harikaydı, küçük göğüsleri tamamen baştan çıkarıcıydı; bu görüntüsü anlaşılamayacak türden büyük bir istek uyandırıyordu. Kolları, elleri dolgun ve boğumluydu, bacakları ise ilahi bir şekilde uzundu. Kalçasından dizine kadar yirmi iki inç; dizinden topuklarına kadar da

yirmi iki inçti; işte bu ona Tanrıça statüsü veriyordu.

Ondan biraz daha söz etmek istiyorum, bu genel sözler aslında onun güzelliğini ifade etmekte çok yetersiz kalıyor. Ama sanırım resim onun güzelliğine biraz olsun tercüman olabilecek. Venüs'ü sadece Vatikan'da, Louvre'de, Uffizi ya da Britanya Müzesi'nde görenler onun aslında ne kadar güzel göründüğü hakkında en ufak bir fikre bile sahip değildirler. Ayrıca onun "Lampriére'deki" hali de bu güzelliği tanımlamaya yetmez.

Bayan Marsuple, biraz da lirik bir tavırla onun kollarına öpücükler kondurdu.

Venüs, "Güzel dudaklı sen gerçekten önemlisin ve kendine iyi bakmanı istiyorum," dedi ve Millamant'dan ayakkabılarını getirmesini istedi.

Geniş tabla üzerinde ayakkabılar ve terlikler getirildi.

Gri, siyah ve kahverengi süetten, beyaz ipekten, gül rengi satenden ve kadifeden ayakkabılar vardı; bunların bazıları deniz yeşili üzerine kiraz çiçekleri, bazıları gri üzerine açık renk kanatlı kuşlarla süslüydü. Ayakkabıların topukları fildişindendi, gümüş ve yaldızlıydı. Kopçaları değerli taşlarla bezenmişti; kopça delikleri düğmeye ulaşabilmek için ihtirasla bekliyor gibiydi. Özel derilerin kokusu bahar çiçeklerinin kokusunu andırıyordu. Fakat Venüs bunların hiçbirini beğenmedi ve kan kırmızısı pırlantalarla süslü olan ayakkabısını istedi. Beyaz ipek çoraplarının altında çok seçkin duruyorlardı. Tabla götürüldüğünde oyuncu Florizel her zamanki gibi tablanın üzerinden aldığı bir terliği penisine geçirdi

ve onu oynatmaya başladı. Bu Florizel'in küçük şımarıklıklarından biriydi. O sırada La Popeliniére elinde hazırlanmış elbise ile bir adım öne çıktı.

"Bu gece bunlardan birini giymeyeceğim," dedi Venüs, eldivenlerini çıkarırken.

Gece elbisesinin uçlarına ayak bileklerine kadar güvercin grupları yerleştirildi ve cüceler bu görüntüyü alkışlamaya başladılar; parmaklarını dudaklarına götürüp ıslıklar çaldılar. Venüs daha önce hiç bu kadar ışık saçan bir halde görülmemişti. Köşede duran Spiridon, Spellican ona bakarak titrediler. Claude ve Clair'in bu manzara karşısında zevkten renkleri solmuştu, narin elleri ile Venüs'e dokundular, dudaklarını Venüs'ün çoraplarına götürerek oynadılar ve ince parmakları ile çoraplarını düzelttiler. Sarrasine, Venüs'ün jartiyerlerini çözüp onun kalçalarına tutkulu öpücükler kondurduktan sonra yeniden bağladı, bunu yaparken de Venüs'ün bacaklarını öpüyordu. Cüceler çok yürekli olduklarını Delvau Sözlüğünün 72 ve 73. Sayfalarında resimli şekilde görebilirsiniz.

Her şeyin ortasında Pranzmungel beşinci terasta yemeğin hazır olduğunu haber verdi. "Ah!" diye bağırdı Venüs, "Çok açım!"

III. Bölüm

Venüs'ün Akşam Yemeği ve Sonra Arkadaşları ile Verdiği Çılgın Eğlence

Tanhauser'dan etkilemişti ve tabii Tanhauser yemek sırasında onun yanında oturdu.

Terasın dört bir tarafı binlerce faklı fantastik şekillerde süslenmişti ve etrafta yüz masa, dört yüz de sedir bulunuyordu. Ortada üç büyük havuz vardı. Birinde çok göğüslü dragon, dört küçük sevgilisi ile öpüşüyordu. Diğer ikisinde ise sütun üzerine oturtulmuş canavar heykeli vardı. İkincisi gümüş güvercinlerle ve altın kıvrımlarla süslenmişti. Üçüncüsü gövdesinin yarısı insan yarısı Tanrı olan varlıklarla, maskelerle, güllerle ve şapkalı çocuk kafalarıyla süslenmişti.

Dragonun ağzından, kuğuların gözlerindeki sevgiden, güvercinlerin memelerinden, satirlerin boynuzlarından ve dudaklarından, maskelerden, çocuk kafalarının bukleleerinden sular akıyordu.

Teras mumlarla aydınlatılmıştı. Masaların üzerinde dört bin mum vardı; hepsi birden tam bir ışık cümbüşü oluşturuyorlardı. Şamdanların bazıları yirmi metre yüksekliğindeydiler. Bu yükseklikte yanan mumlar etrafa damlıyordu. Işık bu şekilde kırılıyor, piramit ya da kare şekiller alıyor, yanan mumların ucu sivrileşiyordu.

Etraftaki Tanrı heykellerinin aralarından, kabuk şeklindeki vazolardan ve sütunlardan egzotik çiçek ve meyvelerle bezeli sarmaşıklar yükseliyordu. Portakal ve mersin ağaçları alev kırmızısı kuşaklarla bağlanmış, büyük porselen saksıların içinden yükseliyorlardı. Gül ağaçları ise çifter çifter aynı saksıya dikilmişlerdi. Terasın bir tarafında komedyenler için halı kaplı bir sahne kurulmuştu ve perdenin önünde müzik standı vardı.

Masalar, fıskiyelerin ve altı terası birbirine bağlayan yuvarlak merdivenlerin arasına yerleştirilmişti. Üzerlerine Şam kumaşından beyaz örtüler serilmişti ve süsen çiçekleri, güller, sümbüller, nergisler ile süslenmişti. Yumuşak minderli sedirler üzerlerinde sayısız misafirleri konuk ediyor, onların rahatça oturmalarını sağlıyordu; bazılarının üzerine sürpriz hediye paketleri de bırakılmıştı.

Bahçeler, parlak mimar Fétes d'Armailhacq tarafından çok detaylı düzenlenmişti. Etraftaki küçük süs havuzlarının içi canlı çiçeklerle süslenmişti. Havuzların etrafına balmumundan heykelcikler konulmuştu, mağaralar ve bahçe Tanrılarının putları ışık saçıyorlardı.

Venüs ve Tanhauser, Bayan Marsuple, Claude, Clair ve komedyen Farcy ile aynı masada oturuyorlardı.

Tanhauser, bir çift çok şirin çorap kıskacı ile tutturduğu uzun siyah çoraplar, seçkin bir gömlek, terlikler ve tüm bunların üzerine harika bir cüppe giymişti. Claude ve Clair üzerlerine neredeyse hiçbir şey giymemişlerdi ve oldukça çocuksu görünüyorlardı. Farcy sıradan gece elbiselerinden birini giymişti. Diğerleri ise oldukça çarpıcı kıyafetlerle adeta mücevherleri andırıyorlardı ve tüm masalardaki konuklar saçlarını özel olarak yaptırmıştı. Herkes, Sporion ve Scaramouch hikâyeleri ile eğleniyordu. Yüzlerine çok fazla pudra sürenler kötü görünüyorlardı; kuşların, maymunların, yılanların, yunusların, kadın ve erkeklerin, küçük oğulcukların, kedilerin bile yüzleri maskeliydi. Renkli camdan, ince pudradan ve Hint kauçuğundan maskeler vardı. Siyah ve kırmızı renkte tavuskuşu perukların arasında altın ve gümüşten süsler bulunuyordu. Başlarına farklı renklerde muslinler takmışlardı. Tüm elbiseler devekuşu tüyleri ile bezenmişti, panter derisinden yapılmış tunikler gerçekten çok hoş duruyordu; kırmızı saten üzerine gelen ve yanlarından kollarına kadar uzanan hayvan figürleri dikkat çekiciydi ve iç eteklikleri yapay çiçeklerle süslenmişti. Kadınların bazıları ince bıyıklarını mor ve yeşile boyamışlardı, balmumundan yaptıkları bu takma bıyıklara farklı şekiller vermişlerdi ve bazı kadınlar ise Aziz Wilgerforte sakalı yapmışlardı. Dorat, vücutlara tuhaf resim ve vinyetler çizmişti. Yanaklara yaşlı adam kafası, göğüslerin etrafına alaycı yaşlı kadın ifadeleri, alnın üzerine taciz edilen yaşlı bir kadın resmi, omuza ateşli bir

bâkire, göğüslerin üzerine halka şeklinde satirler, bileklere bebek resimleri, dudak kenarlarına kırmızı gölgeler, boyuna ise uçan kuşlar, renkli papağan kanatları, kelebekler, örümcekler ve cüceler çizmişti. Ama bütün bu çizimlerin arasında en mükemmeli, bacaklara yapılan çizimlerdi, bunlar ince ipek çorapların altından gölgeler halinde görünüyorlardı.

Yemek Rambouillet tarafından hazırlanmıştı. Çok ünlü, ölümsüz bir ustaydı. Enginarlar, özel soslar, meyve salataları, petek petek ballar, dil peynirleri, bezelyelerle süslü butlar ve şaraplarla zengin bir mönü hazırlamıştı. Ayrıca Markiz Rechale tarafından ızgaralar yapılmıştı ve Abbé Mirliton, "Kusursuz, yenilmek için en güzeli," diyerek konukları tatmaya davet ediyordu.

Ah! Pierre Antoine Berquin de Rambouillet; sen kutsal övgüye layıksın!

Bütün tat ustaları kendilerini mükemmel yemeklere, farklı tatlardaki buz gibi şaraplara, şaşırtıcı ve basit kahkahalara bırakmışlardı.

IV. Bölüm

Saray Halkının Akşam Yemeğindeki Farklı Davranışları

İlerleyen saatlerde muhabbet gelişti ve daha kişisel olmaya başladı. Pulex ve Cyrill, Marisca ve Cathelin, alevi körüklüyorlardı. Cerise'nin sadakatsizliği, Brancas'ın çıkardığı zorluklar, o sabah leylak bahçesinde Sarmean'ın yaptığı kaprisler, Thorilliére'nin kötüye giden durumu, Astarte'nin Roseola'ya olan derin sevgisi, Felix'in dayanılmaz güzellikteki penisi, Cathelin'in Sulpilia'nın lino köpeğine olan tutkusu, Sola'nın kendine olan bağlılığı, Marisca'nın Chole'yi pis bir şekilde ısırışı, Pulex'in sara hastalığı, Cyril'in hastalıkları, Burtor'un hastalığı, Mary'in küçük mezarlığı, Lesbia'nın derin içerikli dördüncü mektubu, o gün daha bunun gibi binlerce aptallıktan konuşuldu.

Kaba ve tiz sesler bulanıp anlaşılmaz bir hale geldi. Kötü cümleleri berbat jestler izledi. Masalardan bi-

rinde Scabius kendini eski bir şövalye, Otway'ın efsane askerlerinden biri olarak tanıtıyordu. Bassalissa ve Lysistrata, birbirlerinin zor isimlerini telaffuz etmeye çalışıyorlardı, trajedi ustası Tara, kuş tüyünden büyük mor bir cüppe giyiyordu; ayaklarına kadar uzanan bu cüppe içinde el kol hareketleri ile oyunun en sevilen bölümlerinden birini ezbere oynadı. Fakat ilk satırdan daha ileri gidemedi ve sürekli ilk satırı söylemeye devam etti; bu sebeple beyazlara bürünmüş yarı insan, yarı teke olan Tanrılarca susturuldu. Clitor ve Sodon güzel Pella için kavga ediyorlardı. Sophie, boş şampanya şişesi ile cinsel ilişki kuruyor gibi masanın üzerinde şov yapıyordu ve Belamour köpek taklidi yapıyor, farklı şekillerde havlıyordu. Mellefont, içki kadehlerine aşklarını anlatıyordu. Juventus ve Ruella, birbirlerini soyup yeniden giydiriyorlardı, Spelto, ilk önce kim orgazm olacak diye bahse girdi ve Spelto kazandı! Tanhauser, minderlerin üzerine yatmış Julia'ya ona istediğini yapması için biraz isteksizce de olsa izin veriyordu.

Size, 15. masada olanları anlatmak isterim. Bu sizi bayağı şaşırtacak ve Venüs'ün heyetinin nasıl alışkanlıkları olduğu konusunda fikir verecek. Gerçekten üzücü bazı nedenlerle o akşam yemeğinde olanların bir kısmı yayınlanamıyor ve açıklanamıyor.

Venüs, tadına bile bakmadan birçok yemeği bıraktı; o daha çok Tanhauser'in güzel tadı ile ilgileniyordu. Defalarca başını cüppesine yaklaştırıp onu ihtirasla öptü ve Tanhauser'in eşsiz çalılıkları arasına kondurulan

bu öpücükler sırasında teni, Venüs'ün enfes dişleri ile yaptığı küçük ısırıklar karşısında kasılıyordu. Venüs'ün üst dudağı kıvrılıyor ve heyecandan titrerken diş etleri ortaya çıkıyordu. Tanhauser ise ondan aşağı kalır bir durumda değildi. Venüs'ün her yerini okşuyor ve her yerine dokunuyordu; başını sabırsızlıkla elbisesinin kıvrımlarından içeri sokmaya çalıştı, gereksiz süsleri çıkardı. Kollarının arasında sıkıştırıyor ve kuruyan dudaklarını Venüs'ün ağzında ıslanıyordu. Gözkapaklarını parmak uçlarıyla okşadı ve alnına düşen perçemleri kaldırdı, elleri vücudunda binlerce kez hoş bir şekilde oynadı ve aleti onun üzerine geçmeden önce vücudunu bu uyum için hazırladı.

Bayan Marsuple yaşlı bir savaş atı gibi burnundan soluyordu ve onların kolaylıkla orgazm olmasını sağlayabilmek için dili ile her ikisine birden yardım ediyordu. Bu sırada Claude, Venüs'ün minderinin altında Venüs'ün ağzından çıkacak tek bir söz için bekliyordu. Clair ise arkadaşlarının başarısından dolayı sinirliydi ve bütün geceyi somurtarak geçirdi.

V. Bölüm

Venüs'ün Hizmetçilerinin Balesi

Ormanlık bölgenin yaratıkları tarafından getirilen bahar çiçekleri ile süslü meyvelerden ve tatlı şaraplardan sonra, orkestranın kandilleri yandı ve hemen müzisyenler yerlerini aldılar. Orkestranın şefi o zamanlar şöhreti sanat dünyasını saran mükemmel yönetimiyle Titurel de Schentefleur idi. Elinde tuttuğu sopası ile büyülü sesleri yönlendiriyordü; müzik aletlerini sanki müzisyenler değil de o çalıyor gibiydi. Scarlatti'ye ve yorumuyla Beethoven'a daha bir güzellik katıyordu. Narin ve zayıf bir adamdı, ince dudakları, uzun siyah saçları, Moliére kıvırcık tipi bıyıkları vardı. Onun amatör zevklerinin neler olduğunu Venesberg'de kimse bilemezdi. Genellikle çok saf ve temiz biri olarak bilinirdi, Cathos ona, "Tektaş mücevher," derdi.

O gece beyaz ipekten bir takımla sahneye çıktı, zarafeti ile adeta parlıyordu. Saçları bukleler halinde kolları-

nı sarıyordu ve kulaklarında Venüs'ün verdiği elmas küpeleri vardı. Orkestra her zamanki gibi kırmızı üniformalarını giymişti ve kısa pantolonları altın yaldızlı bağcıklarla tutturulmuştu. Titurel geceye özel bir bale yazmıştı, De Bergerac'ın *"Ls Bacchanales de Sporion"* komedisindeki gibi dansları ve müziği de kendi tasarlamıştı.

Gül rengi perde mükemmel bir dekora açıldı. Arcadian vadisi, küçük bir ırmak ve güzel ağaçlarla canlandırılmıştı. Sabahın erken saatleriydi ve güneş daha yeni doğuyordu, aynı "Uyuyan Güzel" operasında prensin tüm dünyayı dudakları ile uyandırışı gibi.

Güneşin altın rengi gecenin karanlığını bölercesine hızla yükseliyor ve ağaçlar rüyalarından uyanıyorlardı, kuş sesleri güne merhaba diyor, vadinin çiçekleri gece karanlığında duydukları korkuyu unutarak açıyorlardı.

Birden bu yeniden doğuşa gayda sesleri neşe ile eşlik etmeye başladı; sonra müzik yavaşladı ve sahnede esrarengiz Pan belirdi. Bu sırada tepeden aşağıya kadın ve erkek çobanlar ellerinde çiçekten yapılmış küçük çelenklerle inmeye başladılar. Sonra ışık saçan çocuk korosunun ardından köyün saygıdeğer rahibivadiden aşağıya inmeye başladı. Herkes birbiri ile uyum içerisindeydi. Yarı insan, yarı teke olan Tanrıların dansı çok alkış aldı ve finalde rahip eliyle tüm dansçıları kutsadı.

Kısa süreliğine sahne boş kaldı, sonra Sporion, çıtkırıldım kızların ve zarif bir kadının ardından sahneye çıktı. Sporion, uzun boylu, yürümekte zorlanan, biraz kambur genç bir adamdı; oval, yağlı kemikli bir yüzü, güç-

lü kırmızı dudakları, çekik gözleri ve yaldızlı bir peruğu vardı. Omuzlarından beline sarkan pembe saten somondan, bağlanmamış uzun siyah kuşaklı bir pelerin tüm vücudunu sarıyordu. Deniz yeşili ceketinin dikişleri kırmızıydı ve kalçalarından on cm. aşağıda duruyordu. Pantolonu baldırlarından ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Beyaz çoraplarının altına kırmızı sandaletler giymişti. Kol bileklerindeki farbelalar küçük ellerine kadar uzanıyordu ve tırnaklarını pembeye boyamıştı ve "Tehlikeli Aşklar"-daki Lord Fanny'e benziyordu. Sol elinde küçük, dantelli bir mendil taşıyordu.

Çevresindeki tüm arkadaşları da aynı onun gibi, Penilliere'nin moda kataloğundaki ilk on kıyafeti örnek almışlardı. Hepsi bir arada çok seçkin görünüyorlardı.

Sporion, bir adım öne çıkıp o ve arkadaşlarının bu eğlenceden sıkıldıklarını açıkladı. Arcadian tepesinde yarı insan yarı teke olan Tanrıların daha çok gösteri yapmalarını istediklerini söyledi. Koro uyuşuk hareketlerle bu durumu kendi aralarında konuştu.

Sporion ve tüm kadınlarla erkekler, ayartıcı sesler çıkarmaya başladılar ve öte alemdeki yaratıkları bu dünyaya davet etmeye başladılar. Yaratıklar küçük gruplar halinde, uyuşturuculardan, etraflarında olan bitenden, ışıltılı kıyafetlerden, şaşkın bakışlarını alamadan gelmeye başladılar; bazıları yaklaşıp ilgisini çeken şeylere dokunuyordu. Sporion ve arkadaşları yarı insan yarı teke olan Tanrılardan birini ellerinden tutup onunla dans etmeye başladılar. Güzel müziğin eşliğinde bu dans çok büyüleyici

görünüyordu. Pastoral insanlar bu zarif dans figürlerini gördüklerinde çok etkilenmişlerdi ve onları taklit etmek için çaba harcıyorlardı. Harika bir görüntü! Bu büyüleyici etki kıllı bacaklı, uzun çoraplı, simli elbiseli, korselilerde de etkili olmuştu.

Dans sona erdiğinde Sporion'un hizmetçileri şampanya getirdiler ve bale yaparak narin kadehlerde servis yaptılar. Ardacia'lı dudaklar daha önce bu kadar güzel bir içki tatmamışlardı.

"Yarı insan yarı teke olan Tanrılar yolculukların ilk meyvelerini alıyor olmaktan memnundular çünkü Twas onların cinsel organlarına parmaklarla, dil, diş ve dudaklarla neler yapılabileceğini gösteriyordu, onlar için bu alışılmadık ve yeni bir durumdu ama çok zevk aldıkları her hallerinden belliydi. Sporion ve diğer kadınlar, erkekler, taze otlara salınmış genç kuzular kadar memnun görünüyorlardı. Şarap ve dans birbirini izliyordu. Her yer panayır günü kadar kalabalık ve hareketliydi. Size baştan beri anlattığım herkes hoplayıp zıplıyor, dans ediyordu; tam bir cümbüş havası hâkimdi ortama. Alkışlıyorlar, gülüyorlar, karışıklığın içinde çocuklar gibi birbirlerinin taklidini yapıyorlardı.

Sporion birden zıpladı ve "Ah! Küçük tatlı şeyler, küçük güzel şeyler! Küçük ördekler!" derken sanki bir çocuğu seviyormuş gibi görünüyordu. Birden ortalıkta çılgınlar gibi sallanarak koşuşturmaya başladı ve ortalığı birbirine kattı. Çocuklar ağlamaya başladı. Bazıları bu cümbüşe iyice katıldı, bazıları ise önceden ne yapı-

yorlarsa aynını yapmayı sürdürdüler.

Tabii bu sırada bir kenara geçmiş, Broglie Dükü'nün Orleans Kralı'nı izlediği gibi sıkıntı ve acı içinde etrafına bakan, dişlerini sıkan ve kötü bakışlarla etrafı izleyenleri unutmamalıyım.

Sporion ve arkadaşları yarı insan yarı teke olan varlıkları memnun etmekten yorulmuş ve sıkılmışlardı. Düşesler, markizler, prensler, prensesler, dükler hepsi bir aradaydılar ve erkekler kadınların sinesine yaslanmışlardı; onları kalçalarını okşayarak baştan çıkarıyorlar, müthiş derecede zevk alıyorlardı. Bu, vadinin zafer günüydü. Gökyüzünde güneş tüm havayı cömertçe ısıtıyordu, bu sırada gölgeler küçülüyordu. Sahneye ışık girmeye başladığında arılar kendi şarkılarını söylemeye başladılar, kuşlar büyük mutluluk içindeydiler, kuzular tepede melemeye devam ediyorlardı ve orkestra Titurel'in gizemli tınılarını çalmaya devam etti.

VI. Bölüm

Venüs ve Tanhauser'in Sevişmesi

Venüs ve Tanhauser Le Con'un kraliçe için yaptırdığı ilk terasta bulunan köşke geçtiler; buradan mükemmel güzellikteki park ve bahçeler izlenebiliyordu. İçerisi sekiz tarafı ışıltılı camlarla çevrili, zengin resimlerle dolu, uzun sütunlarla süslüydü. Yabancı, sinirli bakışlı putlar, vazolar, zamanı göstermeyen saatler, içi sır dolu kutular, oyunlardan bölümleri canlandıran Çinli biblolar, duvarları kaplayan cam dolaplarla süslüydü. Odanın bir tarafında altı mükemmel oyun masası vardı, etrafına çok seçkin sandalyeler yerleştirilmişti. Burası büyük ihtimalle, Bay Theodore Watts'ın, "Aşk kraliçesi ile oyunlar oynadığımız oda," dediği yerdi.

Köşkte De La Pine'nin Bulutlu Manzaralar çizimlerinden daha güzel bir şey yoktu. Çizimler, herhangi birinin adeta saatlerce izleyeceği ve bulunduğu durumun

çirkinliklerini unutturacak kadar mükemmeldiler. Bunlardan dördü aynı odadaydı ve sanki odanın içinde başka bir oda varmış gibi görünmesini sağlıyordu.

Mekân, büyük kırmızı güllerle süslenmişti ve yastıklarla koltuklarda parfüm kokusu vardı ki, bu Chateline'nin çiçeklerden damıttığı lavanta kokusuydu.

Cosmé'nin kusursuz bukleleri ve saçlara verdiği baştan çıkarıcı dalgalar, Venüs'ün siyah saçına ayrı bir tat katıyordu ve yorgunluktan şişmiş gözlerindeki tatlı bakışları gölgeliyordu. Gözleri tüm yorgunluğu ve uykusuzluğu ile her isteğe yanıt veren vücudundan adeta ayrılıyor gibiydi. Kalçaları arasında küçük bir mücevher gizliymiş gibi duruyordu, yanaklarında bakire kızlara özgü bir kızarıklık vardı ve başını saran dalgalı saçları onu meleklere benzetiyordu.

Tanhauser, sessizce ellerini kutsal güzellikteki bacakların üzerinde gezdirdi, büzgüleri açtı, çorapları çıkardı, sonra kendini soydu ve muhteşem güzellikteki kadının üzerine nefes nefese kendini bıraktı.

Bu geceler boyu romantik erkeklerin kadınlara en az yirmi kez yaptıkları türden bir sahne idi. Venüs, Sarhoş Bayan Marsuple, Doricourt ve diğerlerinin yaklaşık bir saat sonra odaya girmeleri ve Venüs'ü kendileri için istemeleri üzerine kendine geldi. Köşk birden kalabalık ve gürültü ile çınlamaya başlamıştı. Bütün aktörler ve konukların bir çoğu oradaydılar. Sporion yanındakilerden Lesfesses Tanhauser'e oyununu sunmak istiyor ve bunun için büyük çaba gösteriyordu. Fakat Tanhauser bununla

pek ilgilenmiyordu bu sebeple odadan çıkıp Venüs'ün manikürcüsü ile birlikte gittikleri odaya geçti.

"Uykulu bebek bakışları bunlar," dedi, Bayan Marsuple, "onu beşiğine götürüp yatırayım mı?"

"Eğer benim kadar çok uykusu varsa yapacak başka bir şey yok," dedi, Venüs.

Bayan Marsuple, hanımını koltuktan kaldırdı ve onu kollarında bir anne gibi nazikçe taşıdı.

"Haydi çocuklar," dedi, yaşlı şişman şey, "gelin yatağınıza yatmanızın zamanı geldi."

VII. Bölüm

Tanhauser'in Venusberg'de Uyanması ve Sabah Abdesti

Yeni bir yatak odasında uyanmanın her zaman ayrı bir zevki olur. Yeni duvar kâğıtları, özel resimler, kapıların ve pencerelerin duruşları gece yaşananları ve gece sonrası sabahın sürprizlerini anımsatır.

Tanhauser, uyandığında saat sekiz civarındaydı; dört direkli büyük yatağında doğrulup "Ne kadar hoş bir oda," diye mırıldandı ve sırtını dayadığı ipek yastıkları kabarttı. Uzun perdelerin ardından odaya vuran güneş ışığını, gümüş çeşmeleri, yeni açmış çiçekleri, çalışan bahçıvanları, sabah erkenden uyanıp, ağaçların altında masalarını kurmuş olanları, giyinip hazırlanmış kahvaltı edenleri gördü.

"Ne kadar hoş," diye iç geçirdi Tanhauser. Sonra yeniden yatağına yattı ve yatağının çevresindeki gölgeliğe

gözlerini dikti ve düşüncelere daldı.

Lady Delaware'nin koleksiyonundan, Romaunt de la Rose'u, Madam Belleville'nin ona sarı yeni pantolonlar dikmesini düşünmeye başladı.*

Aziz Rose'un iyi bilinen "Peruvialı Bâkire Kız" eserini; kızın kendini dört yaşında nasıl ebedi bekârete adadığını;** Aziz Dominic Kilisesi'nden Mary tarafından

---

(*) Chef d'oeuvre, sanırım çok çekici ve kusursuz bir efendi ve şehirleri resmeden diğer tüm manzara ressamlarından çok daha iyi resim yapabilen biri. Turner ile yaptığı Wiertz manzara resmi ise inanılmaz güzellikte. Corot ise Claude'un tek rakibi fakat o Claude'dan daha üstün yeteneklere sahip birisi değil. Corot'un çizimi lirik şiir gibidir, tamamen sevgi ve gerçeklerle doludur. Claude'un çizimi ise konsantre edip çok düşündüren tarzdadır.

(**) Dubonnet, "Ergen yaşa gelen kızlar, başka her şeyden vazgeçip kendilerini erkeklerin çirkin arzularına ve onları memnun etmeye adamalıdırlar," der. Aziz Rose'un kutsal parfümlerinden ve onunla bizim hanımın arasındaki mükemmel dostluğu merak edenler, Ursula annenin, "*Lima Çiçeğinin Tarifsiz ve Mucizevi Hayatı*"nı okumalılar. Kitap, Hıristiyan Kilisesi yasakları kaldırıldıktan kısa süre sonra Papa Clement X tarafından 1671'de yayınlanmıştır. Ünlü bir rahibe, "Gerçekten, genç kızlığın kronolojisi çıkarıldığında, kutsal bakireliğin bizi ne kadar narin, kolay incinen ve duyarlı bir çiçek yaptığı, ışıksız ve sevgisiz bırakıldığı zaman ne kadar tehlikeli bir konuma getirdiği açıkça ortaya çıkmaktadır," demiştir. Ursula anne, kendini mükemmel inceliğe ve tada adamıştır. Ayrıntılar, Chaillot ve oğlunun hazırladığı biyografide bulunmaktadır.

nasıl sevildiğini, Mary'nin kıza nasıl sarıldığını; bahçenin sonunda Mary'nin küçük bir hitabet yeri yaparak orada onun için ettiği duaları, yazdığı tutkulu şarkıları, böceklerin, örümceklerin, yılanların ve sürüngenlerin toplanıp nasıl dinlediklerini; Ferdinand de Flores ile evlendirilmesini, tören sabahı nasıl parfümler sürüp dudaklarını boyadığını, gelinliğini giydiğini ve saçlarını güllerle süslediğini düşündü. Bundan sonra Lima surları yakınındaki tepeye gidip diz çöktükten sonra hanımının adını haykırdığını ve Aziz Mary'nin gelip onun başındaki gülleri nasıl öptüğünü ve onu yavaşça nasıl cennete götürdüğünü anımsadı.

Racine'nin Britannicus'unun görkemli açılışını düşündü. Venüs'ün kütüphanesinde bulduğu *"'Tek Boynuzlu At'ın Evcilleştirmeye Karşı Olan Savunması"* isimli ilginç kitapçığı, Sporion'un Bacchanal'ını, aşkı ve başka yüzlerce şeyi aklından geçirdi.

Sonra yarı açık haldeki gözleri duvarlardaki resimlere daldı. Resimlerde bebek kadar güzel kızların yanında seks düşkünü erkekler, Dorat'ın canavarları ve manastırında eğitim gören öğrencileri, çirkin küçük Pierrotların sanki birine aşık gibi resmin dışındaki bir şeye bakıyor gibi halleri, rokoko bir odada kuşa benzeyen kadınları aydınlatan şöminenin hafif ışığı ve bu ışığın resimdeki odanın duvarlarına vuran gölgesi. Resimlerden birinde yaşlı bir markizin beş parmak egzersizini yaparken önünde diz çökmüş olan kadının bir fino köpeği gibi nefes nefese ve ateşli oluşu tasvir ediliyordu. Bu re-

sim Tanhauser'i biraz olsun harekete geçirmişti.

Kalkıp yatağa birkaç tane kitap aldı. Biri nükteli ve mantıksız olan "*Salı ve Josephine*" idi, diğeri ise "*Rheingold'un Nedeni*" idi. Dizlerine kitabı koydu ve duran operaya kendini bıraktı, sayfaları zevkle çevirmeye başladı ve Wagner'in "Komedi Operası"nın sabah için çok uygun olduğunu düşündü.* Kitabın konusu da ilgisini çekmişti; Rhine'in çamuru ve orada bulunan bakire kızların aralarındaki konuşmalarla mistik bir giriş vardı, Alberich'in kötü aşk müziği ve efsaneler nehrinin sesi birbirine karışıyordu.

Üçüncü sahneye geldiğinde o sabahın en ilginç sahnesinin o olduğuna karar verdi. Konu Loge'nin Scapin gibi Alberich'de yaptığı kurnazlıklar konu alınıyordu. Heyecan ve ısrarla, demirhanedeki tokmaklar uyum içerisinde melodi çıkarıyorlar ve ezilen demirler bir o yana bir bu yana yalpalıyor ve cehennem zebanisi gibi tek bir yönde kızgın bir biçimde toplanıyorlardı. Loge'nin bir dil gibi seri hareketleri, sahneye dinginlik veriyor. Tanhauser tüm bu saçma anlatımdan ve tuhaf melodramdan hoşlanmıştı.

Saat on birde Tanhauser kalktı ve güzel gece elbisesini çıkarıp bütün vücudunu boydan boya gösteren

---

(*) Öğleden sonraları, yorgun olduğunuzda ya da akşam sinirli olduğunuzda, verilen binlerce müzik dinletisi. Tabii ki, iyi müzik gibi öğlenleri yapılan kalabalık toplantılar da sizi memnun edecek, aklınızı ve kalbinizi günün yorgunluğundan uzaklaştıracaktır.

boy aynasının önünde durdu. Önce öne doğru eğildi, sonra yere yattı, ayağa kalktı, kollarını ve bacaklarını serbest bıraktı ve bu şekilde kendini genç bir İtalyan efendisine benzetti. Aradan biraz zaman geçince arkaüstü yere uzandı ve şehvetle omzunun üzerinden aynaya baktı, beyaz ipek kuşağı üzerine örttü ve bu şekilde yüzlerce çekici pozlara girdi. Tam bu durumda iken içeri bir grup hizmetçi erkek girmiş ondan emir almak için kenarda bekliyorlardı. Tanhauser sonunda onları fark etti ve gülümseyerek banyoyu onun için hazırlamalarını istedi.

Banyo kendi seçkin apartman dairesindeki banyo kadar büyüktü. Lorette'nin XVIII. dönem mimari tarzı ile yapılmış bir banyo olduğunu söylersem nasıl bir banyodan söz ettiğimi tasvirlerimden daha rahat anlayacağınızı sanıyorum. Sadece Lorette'nin banyo dekorasyonuna göre burada ortada duran havuz biraz daha küçüktü.

Tanhauser kısa süreliğine durup sudan gelen nergis kokusunu içine çekti ve durgun suya doğru ilerleyerek girdi, havuzda iki kez baştan başa büyük bir zevkle yüzdü.

Ellerinde havlu ve parfümle bekleyen güzel oğlanlara doğru dönüp "Bana katılmaz mısınız?" diye sordu. Üzerlerine giydikleri ince sabahlıkları çıkarmaları bir dakika bile sürmemişti ki, hemen kendilerini havuza attılar. El ele tutuşup neşe içinde Tanhauser'in etrafını sardılar.

Tanhauser, "Bana biraz su sıçratın," diye bağırdı ve gençler hemen istenileni yerine getirerek efendilerini memnun ettiler. Onların bu tatlı halleri Tanhauser'i baştan çıkarmıştı, oğlanlar onu öpüyorlar ve ona olan hayranlıklarını ifade ediyorlardı. Tanhauser, onların tüm isteklerini karşılamaya razı olmuştu, çünkü o da onlarla olmaktan memnun kalmıştı. Artık uşaklarına "tatlı balıklar" demeye karar vermişti çünkü onun bacakları arasından yüzerek gezmekten çok hoşlanıyorlardı.

Banyo ve kurulanma faslı bu şekilde ihtiras dolu dakikalarla geçtiği sırada Venüs hazırlanmış, gecenin tüm yorgunluğunu üzerinden atmış, Tanhauser'i bekliyordu. Tanhauser'in ise oğlanların marifetlerinden sandığından çok daha fazla cinsel arzuları uyanmış, en hassas yerlerine gösterdikleri sevgi onun duygularını coşturmuştu; tüm yorgunluğu gitmişti. Biraz dinlendikten sonra sıcak çikolatasını yudumladı ve soyunma odasına geçti. Baş hizmetçisi Daucourt, perukçusu ve berberi Chenille ve iki genç çekici terzisi sabah takımını giydirmek için onu bekliyorlardı. Daucart önce tıraşını yaptı ve Tanhauser'e hangi takımı giyeceğini sordu. Sonunda kalçalarının tüm güzelliğini ortaya çıkartan pembe ipek ceket, onun altına dizlere kadar gelen siyah pantolon ve altın rengi bağcıklarıyla beyaz muslinle tamamlanan harika bir takım giydi.

Daucourt'un emrindeki iki terzi, Tannhaser'in mükemmel vücudunu hünerli parmaklarıyla okşarcasına özenle giydirerek işlerini coşkuyla ve mükemmel bir şekilde tamamladılar.

VIII. Bölüm

Adolphe'un Mutluluğu

Lord Foppington'un gelişi ile memnun olan Chevalier T., "Günaydın," demek için Venüs'ün yanına gitti. Onu çok şirin bir elbise ile bahçede kahvaltı masasına koymak için çiçek toplarken buldu. Nazikçe boynundan öptü.

"Ben de tam Adolphe'u beslemek üzereydim," dedi, koluna taktığı sepetteki kurabiyeleri göstererek. Adolphe onun evcil tek boynuzlu atıydı. "O çok tatlı," diye devam etti, "ağzı burnu ve burun delikleri süt beyazı."

Bu mitolojik atın kendine ait çok güzel küçük bir sarayı vardı ve taze ağaç yapraklarından yapılmıştı. Bu özel yaratığı sanatsal kafesinde izlemek harika bir şeydi. Tatlı ve nazik bir hayvandı; gururluydu ve gerçekten nadir görülen bir güzelliği vardı. Ve hiçbir şekilde kraliçeden başkasına kendini sevdirmezdi. Tanhauser ve Venüs içeri girdiklerinde Adolphe fildişi toynaklarıyla

oynuyordu. Venüs kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

Venüs, "İçeriye benimle birlikte girmemelisin, Adolphe çok kıskançtır," dedi Chevalier'e dönerek. "fakat dışarıda durabilir ve oradan bakabilirsin; Adolphe izlenmekten çok hoşlanır." Sonra Venüs harika parmaklarıyla Adolphe'nin başını okşadı, ona kahvaltısını yedirdi. Son lokmaları da yedikten sonra Adolphe güzel sahibini etkilemek için sevimli oyunlar yapmaya başladı.

Zavallı Adolphe! Kraliçenin göğüslerine dilinin ucu ile dokunurken ne kadar mutluydu. Hayvanların kadınlara daha çok zevk verdiğinden hiç kuşkum yok. Adolphe hiçbir erkeğin daha önce Venüs'e yapmadığı bir şeyi yapıyor eteğinin etrafını kokluyor ona sürtünüyordu. Sonra mitolojik at yere yattı ve göbeğini açarak aletini ortaya çıkardı.

Venüs bu çekici aleti ellerinin arasına aldı ve sevgiyle yanağına götürdü. Bu güzel yaratığın zevkin doruğuna ulaşabilmesi için küçük dokunuşlar yeterliydi. Kraliçe sol elini koluna kadar sıyırdı ve bu sıkı-sert alete hayret verici şeyler yapmaya başladı. Mitolojik at ve Venüs tam bir uyum içinde zevk melodileri haykırıyorlardı. Tanhauser Venüs hakkında edindiği bu yeni bilgi karşısında şaşkına dönmüştü. Aldıkları bu cinsel zevkle çıkardıkları sesler her ikisi için de patlama anına dek sürdü.

Adolphe, bu sabah daha fazlasına da sahip olacaktı.

Venüs, kendi küçük aletini açarak onun tam üzerine çöktü.

IX. Bölüm

Venüs ve Tanhauser'in Kahvaltı Sonrasında Saray Bahçelerine Yaptıkları Geziler

Bahçeler, üzerleri donatılmış kahvaltı masaları ile doluydu. Venüs ve Tanhauser, gazinonun önünde çimlerin üzerine yatıp büyüleyici manzaranın tadını çıkardılar. Chevalier kendini çok mutlu hissediyordu. Etrafındaki her şey çok açık ve yalın görünüyordu; salınan eteklerıyle kadınlar, erkekler, yarısı insan yarısı teke olan Tanrılar, hepsi birlikte şarap, meyve ve etle kahvaltı yapıyorlardı; her yerde gülen ve zevk içinde sohbet eden insanlar vardı ve etraf renkli ve kokulu çiçeklerle bezenmiş; gölge yapan ulu ağaçlar, rüzgârın soğuk sesi ve tüm ihtişamı ile salınan açık bir gökyüzü sanki bir ritüelin parçalarıydı. Bu tabloyu tamamlayan en güzel parça da Venüs'tü.

"Çok tatlısın!" diye mırıldandı Tanhauser, Venüs'ün elini tutarken.

"O, Felix!" dedi Tanrıça, Chevalier'in merakını gidermek istercesine ve onu anlatmaya devam etti. Felix sürekli Venüs'ün yaptığı kısa gezilerinde onun tuvalet ihtiyacını karşılamasına yardımcı olmak için yanında hazır bulunurdu. Onun üzerindekileri çıkarır, eteğini kaldırır, o tuvaletini yaptıktan sonra dudağı ya da parmağıyla temizlenmesini sağlar, onun altına yatıp ona olan minnetini ifade ederek Venüs'ün kirlettiği kağıdı taşır. -Tüm bunlar genç adamın yapmaktan çok zevk aldığı işlerdir-.

Gerçekten Venüs kadar çok sevilen bir kraliçe daha olmamıştır. Giydiği her şeye adeta tapılır. Eldivenleri ve çorapları çalınırdı. Gün içinde giydiği sıradan elbiseler, gereksiz süs eşyaları, vücudunun her ayrıntısına tapılırdı. Savaral, onun kulağından çıkan kirlere bile değer verirdi. Pradon, Venüs'ten üzerine tükürmesini isterdi ve bu tükürükler onun için hiçbir zaman yeterli olmazdı.

Kahvaltı bittikten sonra Felix'in endişeleri de biraz olsun sona ermişti. Venüs, Chevalier ile bahçeleri, süs havuzlarını, parkları ve köşkleri gezmek istedi. Araba ayarlandı. Bu, çok harika bir görüntüsü olan, kabuğa benzeyen, içi kabarık ve rahat koltuklarla süslü, üzerinde ince bir gölgelik bulunan, Tanrı, yarı teke yarı insan Tanrılar tarafından sürülen, İmparatoriçe I. Pauline'nin arabası kadar güzel bir arabaydı.

Yolculuk oldukça eğlenceli ve iyi geçmişti. Tanhauser, gördüğü her şeyden memnun kalmıştı. Etrafındaki çimenliklerde bembeyaz olan bacak ve kolları mükemmel bir biçimde açıkta bırakan, güzel giysileri ile

salınan çok güzel kadınlar vardı. Çiçeklerin arasına uzanmış olan bu güzel bayanların iç çamaşırları açıkça görünüyor ve izlenebiliyordu. Ağaçların derin gölgelerinde erkekler birbirlerine sarılmışlardı ve kayalardan akan serin aşk sularından yudumluyorlardı.

Hoş olan diğer bir görüntü ise Rosalie idi, bahçe Tanrısı'nın putunun altına bir kuş gibi tünemişti. Gözleri kapalı idi ve araba geçerken yüzünde bir gülümseme belirdi. Boynunu ve küçük omuzlarını saran kabarık elbisesi vardı, saçına peruk takmıştı. Bacakları ve ayakları çıplaktı ve ayak parmakları leziz görünüyordu. Ayaklarının dibine ayakkabılarını, çoraplarını ve diğer şeylerini çıkarıp koymuştu.

Tanhauser, bu izlediği görüntüden zevk almıştı ve yanakları kızarmıştı. Venüs, parmaklarını Tanhauser'in pantolonunun içinde sabırsızca bekleyen bölüme götürdü ve "Hepsi benim mi? Hepsi benim mi?" diye bağırarak harika oyunlar oynamaya başladı. Arabada Bayan Marsuple de vardı.

Kadın Tanhauser'in çıkardığı pantolonundan arta kalan güzelliklere takılıp kalmıştı! Kadın aldığı zevkle yaşadığı ani şoku hemen unutmuştu. Venüs ve Tanhauser durumu fark edince nefes nefese kenetledikleri vücutlarını birbirlerinden ayırdılar.

Chevalier, bir daha arabaya binmek istemediğini düşünüyordu ve bundan dolayı biraz üzgündü. Fakat aradan biraz zaman geçince bunun gereksiz bir infial olduğunu düşündü ve arabada kalmaya karar verdi.

Manzara gittikçe daha gizemli bir hal alıyordu. Parkta artık kimseler görünmüyordu, geride soluk bir yankı ve gizemli sesler kalmıştı. Yapraklar hafif ve üzgün sesler çıkarıyordu ve ileride bulunan mağara adeta sorulara yanıt verircesine mırıldanıyordu. Ağaçların arasında gölden şırıltılar yankılanıyordu ve bu romantik görüntü suların içinde oynayan balıklarla bütünleşiyordu. Etrafındaki tüm ağaçlar, geniş yassı taşlar ve kayacıklar derin uykudaydılar.

Chevalier, nehre bakarken tuhaf bir moda girmişti. Yanına gidip kenarına otururşa göl onunla konuşacakmış ve ona birçok gizli sırrı açıklayacakmış, birkaç güzel söz söyleyecekmiş gibi görünmüştü.

Önce, "Bunu yapmaktan korkabilirim," diye, sonra "Burası diğer taraftaki Tanrılar'a ait bahçeler olabilir mi?" diye düşündü. Binlerce kuruntu geçti içinden. Bazen göl fantastik şekillere bürünüyor ya da yirmi kat daha genişliyor ve sonra yeniden küçülüyordu. Su yükseldiğinde Chevalier, içinden büyük kurbağalar çıkacak diye çok korkmuştu. Onların büyük gözlerini, canavarlarınkini andıran ıslak ayaklarını düşündü, su durulduğunda ise kendine güldü ve aslında sudaki kurbağaların ne kadar zayıf ve örümcekler kadar küçük olduklarını gördü; dinlediğinde ise seslerinin bile hiç çıkmadığını fark etti. Büyük ihtimalle göl sadece resme konmuş boyalı bir tasvirdi. Buna benzer şeyleri tiyatroda görmüştü. Yine de harika bir göldü, çok güzeldi ve orada yüzmek isterdi fakat bunu yaptığında üstünün boyanacağını da çok iyi biliyordu.

X. Bölüm

Stabat, Spiridion ve de La Pine

Gündüz rüyalarından uyandığında, arabanın saraya doğru geri döndüğünü fark etti. İlk olarak gazinoda durdular ve arabadan inip oyunculara katıldılar. Tanhauser, kenarda kalıp oyunu izlemeyi tercih etti ve boş bir koltuğa kucağında altınlarla oturan Venüs'ün arkasında durdu. Tannhausser ilk başta krupiyerlerin güzelliğine kendini kaptırmış ve zevkle etrafını izlemeye başlamıştı. Kaybedenlerin taşlarını tırmıkla düzelttikleri sırada kesinlikle tapılası güzellikte görünüyorlardı. Siyah deri elbiseler, beyaz eldivenler, sarı peruklar oval yüzler genç ve kıvrak vücutları, gümüşi tondaki sesleri ile kaybedenlere bile huzur verecek kadar güzel görünüyorlardı. Diğer insanların utanç verici çirkinliğini ise hemen ayna gibi ortaya çıkartıyorlardı. Onlara baktıkça onları soyup nasıl yaladığının fantezi-

sini kurmaya başladı.

Kuşkusuz bana, "Tüm yaptığı bu kadar mıydı?" diye soracaksınız. Ben de "Tam değil," diyeceğim, çünkü her şey aslında daha yeni başlıyordu.

Akşamüstü olduğunda gazinonun büyük camlarına vuran ışıkla birlikte içerideki tüm özel dekorasyonlar, geniş tablolar, parlayan cilalı yer döşemesi, kandiller, altın ve gümüş biblolar daha bir belirgin ve zengin görünüyorlardı. Çay servisi yapıldı. Tedirgin genç kadınların çayları dağıtırken dökmemek için gösterdiği çabayı izlemek keyifliydi. Sonra yine aynı kadınlar biten çay bardaklarını toplamak için belirmişlerdi, küçük atlara benziyorlardı.

Tanhauser, gazinoda olmaktan çok zevk almıştı. Ponchon, menejerdi ve farklı buluşların ismiydi. Her gün yeni bir şov ile ortaya çıkardı. Gazinoda uzun süredir devam eden şovlara da bu sebeple ilgi büyüktü. Baleler, komediler, komedi baleler, konserler, maskeli balolar, aykırı şovlar; tüm bunlar özel dansçı, şarkıcı ve oyuncu grupları tarafından yapılıyordu.

Ponchon'un şov dünyasında önemi büyüktü. Kraliçe'nin Tiyatro ve Opera Salonu'nda sahne almadan önce tüm sanatçılar ilk olarak gazinoda sahneye çıkarlardı.

O öğleden sonra Rossini'nin değerli bir baş yapıtı olan "Bıçaklama Olayı" oyunu oynandı. Müziğin kalitesi kusursuzdu ve müzisyenler aynı sevişiyorlarmış gibi bir uyum içindeydiler.

Bâkire yumuşak alto sesi ile Spiridion'u seslendiri-

yordu. Mucizevi bakirenin ilk kez birlikte olacağı erkek kesinlikle çekici görünüyordu. Kalçaları, güzel bacakları ve beyaz çorapları ile çok çekiciydi. Kahverengi çocuk botları giymiş ve sıkıca bağlamıştı. Bacaklarında ince, çekici jartiyerler vardı. Yarım, yuvarlak kesim bir ceketi giymişti. Saçları sarı boyalıydı ve Madonna ve Moralesin saçına benzer şekilde dalgalıydı; yanaklarını, kulaklarını ve sırtını örtüyordu.

Altonun yüzünde endişeli ve meraklı bir ifade vardı. Gözleri iri ve büyüktü, etrafı mavi kalemle belirginleştirilmişti. Saçları ve tüm görüntüsü ile kesinlikle çok kadınsıydı ve Tanrı aşkına kesinlikle çok etkileyici görünüyordu. Kalçasını kaldırışı, heyecanlı tavırları, duruşu, göbeği az kıllı elleri hepsi de çok leziz görünüyordu.

Performansı çok beğenilmişti. Claude ve Clair onu güllerle onurlandırıp masaların arasında taşıdılar ve seyircilere gösterdiler. Kostümü ona duyulan zevki arttırıyordu. Masaların birinden adamın biri onu yakalayıp titreyen kıçını ağzına alarak ısırdı! Küçük güzel atlar bile bir süreliğine unutulmuştu.

Artan hazzının belirtisi olarak kızaran altonun, Pudex, Cyril, Anquentin ve diğerleri tarafından bacakları aralandı. Ballice, Corvo, Quadra, Senille, Mellefont, Theodore Le Vit ve Matta onun bacakları arasında ateşle sırılsıklam oldular.

Aynı gün akşama doğru Venüs ve Tanhauser, de La Pine'in stüdyosuna küçük bir ziyarette bulundular, Chevalier portresinin yapılacak olmasından dolayı rahatsız-

dı. de La Pine daha çok güzel anlar paylaştığı kadınların resimlerini yapmakla ün salmış bir ressamdı.

Evet seksten çok hoşlanan bir adamdı ve stüdyosu bir atölyeden çok bir genelevi andırıyordu. Fırçası onun için penisi gibiydi, fırçasını da aynı aletini kullandığı gibi kullanırdı.

Venüs ve Chevalier içeri girdiklerinde, o arkadaşlarının ortasında duruyordu ve hepsi birlikte yaptığı son resme bakıyorlardı. Bu küçük bir tuvaldi ve muhteşem sabah çalışmalarından biriydi. İtalyan tarzı balkonda beyaz elbiseli bir kadın mektup okuyordu. Kahverengi çorapları, kamış rengi iç etekliği, beyaz ayakkabıları ve Leghorn şapkası vardı. Saçları kırmızıydı. Ayak ucunda Japon bir köpek duruyordu ve duvarda ağzı açık içi boş bir kuş kafesi vardı. Arka planda ağaçları, tepeleri, nehirleri ve açık bir sabah göğü ile Gallic şehri görünüyordu.

De la Pine nemden dolayı Venüs'ün elini öpmek yerine koklamayı tercih etti. Tanhauser resimlerden etkilenmişti ve birkaç tanesini görmek istedi. Bunun üzerine nazik ressam ona stüdyosunu gezdirdi.

Cosmé, de La Pine'in modellerinden biri olmuştu, De la Pine onun da portresini yapmıştı. Cosmé herkes tarafından sevilen ve beğenilen biriydi. İyi bir kuaförddü ve işini sanat gibi yapıyordu. Gerektiğinde her zaman işinin başında olur, gerekmediğinde ise ortalıkta görünmezdi. Çevresindekilerle arası her zaman iyiydi. Sağduyulu bir kadın beyaz cüppesi, siyah maskesi ve gümüş rengi elbisesi içinde hoş görünüyordu.

Ressam, Tanhauser'e küçük bir akşam yemeği verdi ve Cosmé'nin de onlara katılması için ısrar etti. Berber ilk başta başka bir yere davetli olduğunu ve gelemeyeceğini söyledi ama sonra bu akşam yemeğinde Venüs'ün de bulunacağını öğrenince fikrini hemen değiştirdi.

Ah! İşte sonra o küçük gece mükemmel bir partiye dönüştü. Ressam mor bir elbise giymişti, her tarafından püsküller sallanıyordu. Saçları çok güzel görünüyordu ve tamamına su dalgası yapılmıştı, hareketleri nazik ve romantikti; sanki Wagner Operası'nda Wolfram'ı oynayan Maurel'e benziyordu.

Venüs, büyüleyici bir gece elbisesi giymişti. Tanhauser, kadın gibi giyinmişti ve bir Tanrıçaya benziyordu. Cosmé ise altın gibi parlıyordu, kabarık yakalı kostümünün düğmeleri parlıyordu, makyaj yapmıştı, pudra sürmüştü. Komik bir operada markizi oynuyor gibiydi.

De La Pine'nin evi çok şirin görünüyordu. Duvarlar mavi satendi; gümüş çerçeveli büyük duvar resimlerinde Sicilya manzaraları, gök mavisi nehirler ve güzel resimleri vardı. Tavandan misafirlerin başına doğru ilahi çelenkler sarkıyordu ve bu çelenkler Olimpus Dağı'ndan sarkan, dünyanın yüzeyine ulaşamayan güller gibi görünüyordu. Yer baştan başa ince halı ile kaplıydı ve halının rengi, Akdeniz'in mavisi kadar güzeldi. Dalkavuklar ve hizmetçiler saten golf pantolonları ile ses çıkarmadan yürüyorlardı, hepsinin başında gümüş rengi peruklar vardı.

De La Pine'in başkâhyası tek başına bir sanat şahe-

seriydi; büyük, kırmızı, sivilceli yüzü, sanki boğazlanıyormuş gibi bir panik halini andırıyordu; siyah saten yeleğinin içine kar beyazı farbelalı bir gömlek giymişti. Boynuna taktığı altın zincir dizlerine kadar iniyordu. Şişelerin mantarlarını çıkarırken ve uzun bardakları doldururken tam bir usta sanatçı gibi görünüyordu, bir yandan da elindeki uzun peçetesi ile boşalan tabakları takip ediyordu. Misafirlere hissettirmeden onların göz zevkini bozmamak için kirli tabakları topluyordu.

Herkes çok iyi durumdaydı. De La Pine'in herkesi kahkahalara boğan hikâyeleri vardı; Cosmé, aptalca gülümseyerek birçok saçma bilmeceler soruyordu. Şakalaşma ısındı ve kişiselleşti, ressam Tanhauser'in travesti haline saygı gösteriyor, ona ahlaksız tekliflerde bulunuyor, elini tutuyor, masanın altından ayağına vuruyordu. Venüs kıskanmaya ve Chevalier ile dalga geçmeye başladı. Cosmé de eğlenceye katıldı ve Venüs'ün kulağına kırbaç cezasının gerekli olduğunu fısıldadı. Tanhauser heyecandan kızarmıştı ve zevkten titriyordu. Şişelerce şarap devirdiler ve tabaklar sayısız kez kirletildi. Tanhauser, "Ne kadar uyumluyuz," diye düşündü, Venüs'e baktığında ve mücevherlerle süslü elini alıp göğsüne bastırdı.

Terasa çıkıp kahve içtiler. Açık gökyüzünde ay tüm ihtişamı ile parlıyordu, tepelerin bir kısmını aydınlatan ay, sık ormanların olduğu bölümde yetersiz kalıyordu. Tepelerin tam altında Tertre Sarayı'nın ışıkları şehri aydınlatıyordu.

Muhteşem bir geceydi, hava sıcak ve sakindi; Chevalier likörünü yudumlarken bu güzel gecenin yeni heyecanlara davetiye çıkardığını düşündü. Ve burada, dik yokuşlarda, esrarengiz kapılarda, gizli mahzenlerde, labirent bahçelerde, balo ve dans salonlarında, bu salonlardan gelen müzikle kendini kaybetti. Böyle etkileyici ve sırlarla dolu bir şehrin gece karanlığında yükselen seslerini, kaybolan görüntülerini izlemek, ince çizgileri ve hiçbir yere gitmiyor gibi duran gölgeleri, kanallardan akan suları ve bu sularda yalnızlığı, işsizliği ile baş başa olan gemilere bakmak heyecan vericiydi. İşte bu şehrin akıl almaz görüntüleri ve yansımaları Tanhauser'e, biri ona tecavüz ediyor hissi vermişti. Ama eğer bu sırada çevrede onu son anda kurtaracak güçlü kollar varsa işte o zaman bu şehrin aslında çok şirin ve küçük bir şehir olabileceğini düşündü.

Venüs onu hoşgörülü ve geleceği görebilen bir gülümseme ile izliyordu. "Ne olduğunu biliyorum, haydi gidelim!" dedi ona...

De La Pine ve Cosmé onu dikkatle izlediler. Tanhauser, Venüs'ün elini tutuyordu.

XI. Bölüm

Şehrin Zevkleri

De La Pine'in dolabından kendilerine pelerinler ve yüzlerini gizlenmek için maskeler seçtiler. Dört kapılı büyük araba hazırlandı ve yanlarına geldi; arabanın bir tarafına Venüs ve Tanhauser, diğer tarafına ise Cosmé ile ressam oturdular. Arabanın etrafı ellerinde meşaleler tutan hizmetçilerle doluydu.

Tanhauser hayatında ilk kez baloya giden genç kızlar gibi heyecanlıydı, Venüs'ten kendine ona dikkat etmesini, hatta gerekirse kucağına alıp onu öpmesini, başını okşamasını istemişti. Yola koyuldular, tepeyi her zamanki yollardan ve kapılardan geçtiler; birkaç dolambaçlı caddeden ilerledikten sonra her tarafı adeta bir düğün veya doğum günü partisi içinmiş gibi süslü olan bir meydana geldiler.

Etraftaki binaları fark etmek biraz zordu fakat burası Pigalle Meydanı'na benziyordu, güney batıya bakan tarafta çılgın bir cafe vardı ve onun yanında saygıdeğer bir kilise bulunuyordu.

Venüs ve Tanhauser'in kızları tavlamak için bekleyen yakışıklı küçük bir grup gencin arasına düşmesi uzun sürmedi. İçlerinden biri bileğinin gücüyle, diğeri sabrıyla, bir diğeri aletinin gücüyle kendilerini ifade ediyorlardı. Biri Chavelier'in kulağına Madam yalnızsa onu çok memnun edeceğinden emin olduğunu fısıldadı ve dilini çıkarıp sallamaya başladı. Bu konuşma de La Pine ve Cosmé'nin gelişi ile sona erdi. De La Pine pelerinini aralayıp çıkardığı büyük aletini gençlere doğru salladı ve onları kovalamaya başladı, gençler bir yandan gülerek bir yandan da duydukları korku ile kaçarken, Cosmé arkalarından bir avuç gümüş para attı.

Araba Café de la Rose'un önünde durdu. Burada durup içlerini serinletmek için biraz buzlu içkiler içip biraz da L'Ours qui Danse Orkestrası'nı dinlediler. Orkestra dinleyenlerden hiçbirinin bir daha hatırlamayacağı türden melodiler çalıyordu. Işıklandırılmış olan terasta gökyüzü açıkça belli oluyordu ve bir nehir gibi akıyor, ona bakan insana yarım bıraktığı güzel işleri, küçük çizimleri, güzel şiirlerin nakaratlarını, koparılan gül goncasını, âşık çocukları hatırlatıyordu. Peki ya Tanhauser'i bu büyülü ve şaşırtıcı gece memnun etmiş miydi? Tanhauser sadece yolda, Cosmé'nin koluna girip yü-

rüdüğünde mutlu olabilmişti. Bu şekilde açık, geniş bir caddeye çıktılar.

Korkarım, Maison Des Raffinés'e gelene kadar yollarda olanları anlatmak oldukça uzun sürecek. Venüs ve Tanhauser'in çakırkeyif bir halde nasıl aynı atı paylaştıklarını ve sonunda ne olduğunu; Chevalier'in vuruş galerisinde nasıl bütün ödülleri topladığını ve sonra hepsini nasıl geri verdiğini; Venüs'ün ona sarkıntılık eden birine her türlü tehlikeyi göze alıp nasıl izin verdiğini; Tanhauser'e, falcının, geleceği ile ilgili söylediği tuhaf şeyleri eminim bu kitabı okuyan herkes merak ediyordur. Ama eminim hepiniz daha çok kahramanımız ve Tanrıça ile ilgili olan ayrıntıları ve sevgi bağlarının ne kadar güçleneceğini merak ediyorsunuzdur.

Tanhauser'in saat on bir olduğunda sıkılmaya başladığını söylemek yeterli olacaktır sanırım ve kraliçe bu durumu düzeltip eğlenmeyi önermişti: De La Pine yakında bir yer bildiğini söyledi. Burası Anne Hibou'nun eviydi ve adresi Ste. Apolline caddesi No: 25 Maison des Raffinés. Birkaç dakika sonra ressamın güzel karşılaması ile evin kapısına ulaştılar. Kapıyı siyah çoraplı şirin bir kız açtı ve onları bekleme odasına alıp Madam Hibou'ya haber vermeye gitti.

Venüs tembelce resim albümlerine bakıyordu. Albümlerde dört Napolitan kamburu; Shepherd'in turtası, kar beyazı ve yedi cüceler hayali olarak resmedilmişti.

Venüs yüzündeki maskeyi çıkartıp gülmeye başladı

ve de La Pine'in kulağına fısıldadı. Ressam ise başıyla selam veren yaşlı kadına karşılık verdi. "Denetim gezisi mi? Eğer eğlenmek istiyorsanız doğru yerdesiniz, şekerler! Haydi, beni takip edin ve karanlıkta attığınız adımlara dikkat edin!" Onlara yön gösterip karanlık antredeki loş köşeye yönlendirdi. Onları burada ne tür eğlence ve sürprizler bekliyordu?

Girdikleri ilk odada dördünü de sadık bir ineği andıran, sütünü içmiş bir çocuğa benzeyen genç bir adam karşıladı. Fakat duvarları beyaz boyalı bu odada yatan adamın güzelliğinden, dördü de etkilenmişti. Adamın başı örtülüydü ve üzerinde geniş, pembe kalçaları ile bir kız oturuyordu, kızın diğer yanında oturan ikinci peri kızı ise adamın sabırsız ve sertleşmiş olan penisinin ucunu nazik parmakları ile okşuyordu. Madam Hibou adamı işaret ederek onun ilahi bir şahsiyet olduğunu, seks üzerine keşifler yaptığını fısıldadı. Ve gerçekten tam o sırada izleyiciler daha önce hiç rastlamadıkları bir durumla karşı karşıya kalmışlardı. Oturan kızların ifadesi ciddileşti ve biri uzanıp diğerine işaret etti, diğerinin okşayışları daha sertleşti, her ikisinin de çabaları aynı anda başarıya ulaştı, haykırışlarla ikisi de aynı anda orgazm oldular. Venüs hafifçe onları alkışladı ve dönüp Tanhauser'e anlamlı bir biçimde baktı. "Vah! Vah!" dedi Madam Hibou, "bugün onunla olan dört kız da orgazm olmaktan kurtulamadı! Sonunda elimde ona verecek kız kalmayacak!"

Saat geç oluyordu. de La Pine, yan kapıdan geçilen

Madam Mubouleau Sunar
PEMBE YANAKLAR

Bayan Bowyer! ve Bayan Barker!
ve Mubouleau'nun oyun ekibinin katılımı ile

İki saatlik eğlence
Gururla sunulur
PEMBE YANAKLAR

tiyatroda ne oynandığını merak etti.

"Ah," dedi yaşlı kadın, "ben de sizi oraya götürecektim. Bu gece gerçekten çok hoş bir oyun sergiliyorlar. Madam Mubouleau'nun oyuncu grubu ve bu onların pandomim operalarından biri. Oyun başladı ama size finali kaçırmayın derim. İşte size oyunun el ilanını vereyim," diyerek ve cebinden pembe bir kağıt çıkardı ve ressama verdi.

"Sıkıcı olmayacağına emin misin?" diye sordu, Venüs.

"Sözüme güven, hayır!" diye yanıtladı, ressam.

"Bowyer ve Barker gerçek oyunculardır. Temin ederim ki, memnun kalacaksınız."

"Madamın sözüne güven," dedi, Cosmė, Tanhauser'a muzipçe gülümseyerek, "eminim güzel dostumuz kendinden geçecektir."

Venüs, elini Tanhauser'in aletine doğru götürmek için iç etekliğini aralarken, "İster misin, sevgilim?" diye sordu.

"Evet, elbette isteyeceksin! Seni gidi yaramaz şey! Başka söz istemiyorum!"

"Tamam, o halde içeriye girdiğinizde benim tarafımdan gönderildiğinizi söylemeyi unutmayın," dedi yaşlı kadın, geçirteceği güzel gecenin karşılığında aldığı bir avuç dolusu altını cebine koyarken.

XII. Bölüm

Operada

Deuz Mains Tiyatrosu'nda kral naibliğinin çok seçkin bir havası vardı. Doksana altmış fitlik bir alan, mükemmel dekore edilmişti. Duvarlar yaldızlı resimlerin bulunduğu panellerle süslenmişti, Utrecht'in mat sarı sütunları, püsküller ve düğümler ile çerçevelenmiş ve haberci figürlerle bezenmişti; tavan kubbe şeklindeydi ve krem sıvayla yapılmış çiçeklerle, kıvrımlarla süslenmişti. Biraz alçak duruyordu. Her şey çok detaylı planlanmıştı; localar ve koltuklar her biri dört, beş kişiyi alacak kadar rahattı.

Mekânın müzik alanı ve aktörleri barındıran bölümünde klasik bir ayrım vardı; sahne sanki izleyiciler de oyunun bir parçasıymış gibi yakındı. Venüs ve arkadaşları içeri girdiklerinde izleyiciler kımıldıyorlardı. Işıkların sadece yarısı açıktı ve her yerden yorum yapan,

eleştiren, maskelerin ardından gülümseyen, yüzlerini ekşiten insanların vızıltıları yükseliyordu. Localarda oturanlar perdelerin ardından kahkahalarla gülüyorlardı!

Tanhauser, her şeyden özellikle localardan çok zevk almıştı; huysuz yaşlı kadın haricinde diğerleri genç ve güzel yaratıklardan oluşan oyuncu grubunun pembe ceketleri, uca doğru daralan, şeritli sarı pantolonları vardı ve bu pantolonlar onların güzel kalça ve kıçlarının tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Omuzlarına kadar dökülen dalgalı saç lüleleri cinsiyetlerini gizliyordu; bu belirsizliği hemen de La Pine'e fısıldayarak açıkladı ve bunu rollerinin gücünü arttırmak için yaptıklarını söyledi.

Sonra ışıklar söndü, müzik başladı ve perdeler ikinci yarı için açıldı. Sahneye erotik hareketler yapan ve şirin bir şarkı eşliğinde dans eden bir grup çıktı. Bu grup eski moda kıyafetler giydirilmiş çocuklardan oluşuyordu. Çocukların ardından asıl eğlence başlamıştı. Çiftler sahneyi kapladılar ve yaramaz pandomimlerle alkışlamaya ve dans ederek terliklerinin topuklarını tahta zemine vurmaya başladılar.

Müzik ezgilerine davullar karıştığında sahnenin ışığı koyu kırmızı olarak değişti ve perde kapanıp yeniden açıldığında sahnede uzun beyaz elbiseleri ile kadınlar belirdi. Harp ve çocuk korosu eşliğinde sonbahar rüzgârı canlandırıldı. Sonra kadınlar yavaşça dini tören müziğindeki bas viyolalar eşliğinde ilerlediler.

Görünümleri gerçekten harikaydı. Yüzleri ölü bir teni andıran beyaza boyanmıştı, çeneleri ve burunları hep-

sinde ince bir çizgi gibi olan ağızla birleşiyordu ve alınlarında soru işareti şeklinde kıvrılmış kâkülleri vardı, başlarında kasketleri ile yavaşça sahne arkasına doğru ilerlerken izleyicileri kötü bir şeyin haberini verircesine selamladılar. Alkışlarla tebrik edilen bu kadınlar, Bayan Bowyer ve Bayan Barker idi.

Şimdi önceki sahnede olduğu gibi harp, birkaç nota ile sesini duyurdu ve kadın görkemli bir konuşmaya başladı, bu muhteşem kontralto tüm tiyatroya bir içerleme ve korku saldı sanki, ellerini sıkarken gözlerinde bu güzel geceye karşı bir güvensizlik olduğu belli oluyordu. Ellerini havaya kaldırdı ve ardından gözlerini oynatıp başını salladı; Bayan Bowyer'in bu halini Bayan Barker'ın sopranosu böldü ve iki ses birleşerek acıla içinde kıvranan düeti söylemeye başladılar.

Düet üç uzun nota ile birleşen uzun kadın çığlıkla rı ile sona erdi. Bu, hizmetçileri çağırma şekliydi ve izleyicilerin alkışları ve kızların sahneye asaları ile çıkışlarıyla orgazm doruğa ulaştı. Şimdi orkestra daha neşeli bir şarkı çalmaya başladı, sahneye gelen yetim çocuklar ve hizmetçi kızlar, kazanmış olmanın verdiği coşku ve neşeyle uçarcasına dans etmeye ve zafer çığlıkları atmaya başladılar; çıplak bacakları ve dantel iç çamaşırları ile sahneye gelen son iki hizmetçi, yetimlerden ikisini sevgiyle kucaklarına aldıklarında müzik büyük zillerin son vuruşu ile durdu.

Viyolonselin mükemmel solo girişi ile Bayan Barker biri kız biri erkek olan iki esire yardım elini uzattı ve

onlara hemşirelik yapmaya başladı. Kendini önemli bir kahraman olarak hissetmeye başlaması ile duyguları yükseldi, sesini daha bir açtı, kollarını kaldırmaya başladı; yükselen duyguları ve coşkusu müziğin yumuşaması ile birlikte yavaş yavaş dinerek duruldu. Tanhauser, zevkle izliyor ve her sahneyi dikkatle takip ediyordu; sahne sanatının müzikle bu kadar uyum içinde sürmesi onu çok etkilemişti, tellerden gelen yumuşak tınılar ve onları sertleştiren davul sesleri, ritmi coşturuyorlardı. Şimdi kamçının sesi, tüm seslerin ve hareketlerin önüne geçmiş, onları bastırmıştı. Acı ve doyum çığlıkları yükseliyordu ve sanki müziği yöneten orkestra şefi bile kontrolünü yitirmiş gibiydi. Koronun düzeni bozulmuştu, Chevalier kendini terliğinden çıkan ayak parmağı ile ilgilenirken buldu.

Sonra müzik ve çığlıklar, flüt ve obualarla birleşti, şarkıcılarla uyum sağladı ve bu ahenge iki ses daha katıldı. Bayan Bowyer diğer suçluyu kırbaçlıyor, şimdi ritimler daha da yükseliyor; senkop oluşuyor, notalar suçlunun verdiği cevaplarla uyum içinde ilerlemeye başlıyordu; bu heyecan verici bölüm iki çocuğun katılımı ile sona erdi.

Temiz melodiler ve taze kurbanlar hızla finale yaklaşırken olay karışmaya başladı, hikâye kendini kaybetti, olaylar iyice ahlaksızlaşmaya başladı; şimdi kırbaç baş rolü almış durumdaydı ve hızını arttırmıştı. Olaylar krize dönüştüğünde sahnede baş hemşireler, yarı çıplak

çok güzel bir genç ve dört hizmetçi kalmıştı. Genç adamın etrafını sardılar, bu sırada kadınlar genç adamı kırbaçlıyorlardı ve genç zevkle karışık çığlıklar atmaya başlamıştı. Işıklar kısıldı, Bayan Bowyer eli ile işaret etti ve hizmetçileri susturdu; hızla genci bileklerinden bağladı ve parmak uçlarında ayağa kaldırdı. Bir dakika için sahne tamamen kararmıştı, yeniden aydınlandığında hizmetçilerin ikisi de ellerinde kırbaçlarla belirdiler.

İzleyiciler gergin ve sessizdi; Tanhauser, darbelerin sertleştiğini görünce, nefesinin hızlandığını hissetti. Venüs'ün elini aradı ve nemli elini onunki ile birleştirdi, birlikte sahneye bakmaya başladılar; artık gelen en belirgin ses, acı dolu haykırışlardı. Gencin vücudu titriyor ve ürperiyordu, ayaklarıyla kamçıyı yakalamaya çalışıyordu; şimdi tiyatronun dört bir tarafında merhamet dileyen haykırışlar, af dileyen dualar eşliğinde, kamçı çıplak tene vurdukça sesler çoğalarak yankılanıyordu.

Cosmé, "İntikam arzusu sanatı güçlendiriyor," dedi. De La Pine onun bu görüşünü başını sallayıp ve ellerini ovuşturarak onayladı. Finale yaklaşırken genç topallayarak bağları arasından doğruldu. Sonra ışıklar yandığında, sahnenin önündeki ışıklar da yandığında el ele tutuşan tüm oyuncular, izleyicilerin "Maskeleri çıkarın!" haykırışları altında izleyenleri selamladılar ve maskelerini çıkardılar. Tanhauser, güzel kalçaları olan iki gencin kadın olduklarını gördü. Erkek izleyiciler kadınlardan çok etkilenmiş görünüyorlardı. Sahnenin her yerinden çiçek buketleri atılmaya başladı, çiçekleri alıp gö-

güslerine bastıran oyuncular, içinden çıkan notları okuyarak, cilveyle gülümseyip kırbaçlarıyla hayranlarına seksi oyunlar yapmaya başladılar.

"Eğer bu yaratıklara o şekilde bakmaya devam edeceksen," dedi Venüs, Chevalier'e, "Kıskanırım."

Tanhauser bunun üzerine locanın perdesini kapatıp kraliçenin çıplak omzunu ve boynunu şehvetli öpücüklere boğdu.

Birkaç dakika sonra, "Oh!" diye bağırdı Venüs."Burada olmaz!"

"Hayır!" dedi Bayan Marsuple, perdenin kenarından dışarı bakarken. "Ben diğerlerini yukarıda meşgul ederim, şu an neler hissettiğinizi biliyorum. Siz devam edin!"

XIII. Bölüm

Venüs ve Tanhauser'in Üçüncü Karşılaşması

Bayan Marsuple, Chevalier'in yorgun kadınına karşı daha verimli olabilmesi için onu alıp küçük banyoya götürdü; soydu ve onu sıcak suyla nazikçe yıkadı. Onu kokulu sabunlarla yıkarken yanakları kızarmıştı, sonra alıp gururla Venüs'ün yatağına yatırdı. Chevalier'in gücünü hissettiren edaları çok hoşuna gidiyordu. Venüs, Cosmé tarafından yatağa çırılçıplak yatırılıp ve hazırlanmıştı. Hırıltı ile soluyan, zor nefes alan yaşlı kadın yastıkları düzeltti, Venüs ile Tanhauser'in vücutlarını düzelterek, bacaklarını birbirine kenetledi.

Chevalier, bu yaşlı kadının ne kadar merhametli olduğunu, hanımına olan bağının ne kadar güçlü olduğunu; ne kadar tatlı, çekici ve düşünceli olduğunu düşündü. Yaşlı kadın bu sırada Cosmé'ye seslendi ve onların birbirine kenetlenmiş çıplak vücutlarının ne kadar

masum ve güzel göründüğünü gösterdi. İpek çarşafla üzerlerini örttü ve onları yalnız bıraktı.

Tanhauser kendini huzurlu hissediyordu. Kolları arasındaki kadının güzel saçlarını, nefesini ve vücudunun tüm kuytularını derin derin kokladı; bu kesinlikle aşkın parfümü olmalıydı. Kendini hareket edemeyecek kadar mutlu hissediyordu.

Kraliçenin gözlerinde de aynı mutlu ifade vardı ve bakışları birleşti. İkisi de uzun süre oyun oynayıp yorulmuş, ne olacağını bekleyip görmek isteyen çocuklar gibi hareketsiz şekilde yattılar. Acele etmelerine gerek yoktu ve ikisi de ne kadar iyi dost olduklarını biliyorlardı; birbirlerine güveniyorlardı, aşırı nezakete gerek yoktu. Arzuları ve tatmin olma istekleri ile uyumak ve uyanıp sevişmek arasında düşüncelere daldılar.

O zamana dek Chevalier, cinsel fantezilerini çeşitli numaralarla ifade etmişti. Bu sırada aklına Bayan Bowyer'in sözleri ve kırbacını kullanışı, yan taraftaki locadaki adamların kraliçenin büyüleyici güzelliğini fark etmeleri; işte tüm bunları düşündüğü sırada başından ayağına kadar tüm bedenini çok iyi hissediyordu. Aşkı düşündüğünde sanki kıpırdayamıyordu. "Sanırım büyülendim," diye düşündü.

Venüs'ün ona çevirdiği yumuşak bakışlarını ve hoşgörülü gülümsemesini gördü, bu sırada küçük elleri ile Chevalier'i duruma alıştırıyordu. Venüs onu öptüğü sırada gülmeye başladı. "Aptalca görünmüyor muyuz?" dedi. "Bak bende hiçbir değişiklik olmadı!" Ve gerçek-

ten de öyleydi.

Fakat şimdi Chevalier'i şaşırtan başka bir olay daha gerçekleşmişti, kraliçe bu durumda kendilerine yardım etmeleri için Bayan Marsuple ve Cosmé'yi çağırdı. Tanhauser, Venüs'ün tüm hazinesini Cosmé'ye sergilediğini gördü. Cosmé, dizlerinin üzerinde yere çökmüş dudakları ve dili ile Kraliçe'nin bacaklarının arasını bir gurme gibi tadıyordu. İşte tam bu sırada Chevalier kendini sırtüstü çevrilmiş, kalçasının üzerine rahatça yerleşmiş, bir kadına ait olan yumuşak parmaklar tarafından en mahrem yerleri okşanırken buldu.

Yaşlı kadının parmaklarından daha hünerli parmaklarla bu güne kadar karşılaşmamıştı. Kendini dili ve elleri sicimle bağlı hareket edemeyen Sen Gregorovius gibi bekâretini vermeyeceğini düşünüyordu. Chevalier'in girdiği hiçbir ilişkide penis, bu kadar azametli şekilde sertleşip büyümemişti. Bayan Marsuple'nin bir eli, penisini okşadıkça ve doğru yerlere akıllıca bastırdıkça diğer eli kıçını muzipçe avuçluyordu. Chevalier bu sırada neredeyse yaşlı kadını öpecek kadar çok zevk almıştı.

Onun yerine bakışlarını Venüs'e doğru çevirdi. Venüs'ün gözleri yarı kapalıydı ve görebildiği tek şey, gözkapağının kenarındaki ufacık açıklıktan görünen beyaz kısmıydı. Cosmé işini bitirmek üzereyken Venüs'ün dudakları hafif bir gülümseme ile aralandı ve bir meltem rüzgârıyla dalgalandı. Sevgilisinin ateşli bakışını fark etti ve gözlerini açıp aşk dolu bakışlarıyla Chevalier'e baktı. Bu sırada Cosmé Bayan Marsuple'ye işa-

ret etti ve yaşlı kadın bir bebek gibi kaldırdığı Chevalier'i Venüs'ün üzerine yavaşça koydu ve onu doğru yere yönlendirdi!

Fakat bu iki yaşlı hizmetkâr, hanımlarını bırakıp gitmek istememişlerdi. Zaten tahmin edebileceğiniz gibi gitmeleri de pek iyi olmayacaktı. Yine yumuşak parmaklarını kullanmaları gerektiğini fark ettiler, Bayan Marsuple, Chevalier'i kıçından hafifçe itip geri çekmeye başladı, Cosmé ise Venüs'ün sıcak kalçalarını okşuyordu. Sonunda güvercinler kendilerinden geçmiş bir halde zevk haykırışları içinde sevişmeye, açık saçık sözler söyleyip birbirlerini şakayla azarlamaya başladılar.

Bittiğinde dördü birden kendileri için sandviç ve bir şişe şarap istediler bu sırada de La Pine, iki loca görevlisi tarafından nasıl bu saate kadar alıkonulduğunu söyleyerek içeri girdi. Üzerinde çiçek desenli uzun bir elbise vardı ve makyajı bozulmuştu, çok komik görünüyordu. Bu kadar önemli bir ressama yapılan bu davranışın ne kadar yanlış olduğunu anlatıyordu.

Hepsi çok mutlu ve rahatlamış haldeydiler. Ve gerçekten birbirleriyle bu kadar iyi anlaşan beş kişinin bu şekilde bir araya gelebilmesi zor bir olasılıktı. Birkaç saat içinde parti sona erdi. Venüs ve Tanhauser, bir sonraki güne kadar aynı yerde kalmaya karar verdiler.

Venüs, "İyi geceler, sevgili dostlarım. Teşekkürler! Ve özellikle sana da teşekkürler, sevgili yol göstericimiz!" dedi ressama dönerek, "harika bir partiydi ve mükemmel zaman geçirdim." Tanhauser'e dönüp kendini

onun kollarına bırakarak uykuya daldı.

Diğerleri dominolarını toparlayıp iyi geceler diye fısıldayarak dışarı süzüldüler. Bayan Marsuple, çıkan son kişi oldu. Sessizce odanın etrafında hareket ederek kandilleri söndürdü, şafağın ilk ışıkları perdelerden içeri sızıyordu. Bir süre gidip uyuyan aşıkların önünde durdu ve onları izledikten sonra sessizce odadan çıktı.

XIV. Bölüm

Chevalier Tanhauser'in Venüs'ün Tepesi'nden Ayrılışı

Venüs'ün sarayında günler bu şekilde geçiyordu. Her öğleden sonra kısa gezintiler ve her gece eğlenceler oluyordu. Tanhauser için geçirdiği bu günler çok sıra dışıydı. Piknikler, konserler, komedi şovları, bale ve balolar bin bir tane antik figürle dekore edilmiş alanlarda, çok kalabalık hayvan ve insan sürülerinin arasında

gerçekleşiyordu. Bazen bu eğlenceli ve hareketli manzarada kendine uygun bir şey bulamadığında, içinde sayısız kitap ve Ashbee Koleksiyonunun tam çizimin bulunduğu Kraliyet Kitaplığı'nda tek başına harika zaman geçirirdi. Fakat her şeyden çok kendi yatağından kalkıp kraliçenin yatağına süzüldüğü sabah saatlerini severdi. Yatar ve o uyurken saatlerce güzel yüzünü inceler, ona olan sevgisi her seferinde daha bir artardı. Fakat farkında olmaksızın sıkılmaya başlamıştı.

Sonra bir sabah Venüs uykusunda konuşmaya başladı. Tanhauser, birkaç dakika ne konuştuğunu dinledi; Venüs isimler sıralıyordu. "Adonis... Anchises... Ares..." diye mırıldanıyordu.

Chevalier, bunları duymak istemiyordu ve kulaklarını tıkadı. Fakat bir süre sonra parmaklarını kulaklarından çektiğinde Venüs'ün yine aynı şekilde devam ettiğini gördü.

"Ulrich von Lipstein... Heinrich von Limburg... Leonard Lipstein..." Tanhauser isimleri duyduğunda utandı ve kulaklarını yeniden tıkadı.

"Susacak mı?" diye geçirdi içinden ve yeniden güzel aralık duran dudakları izlemeye devam etti.

"Taliesin... Tanhauser... Thomas the Rhymer..."

Kendi ismini de diğerlerinin ismi ile aynı tonda söylemişti.

Tanhauser, derin bir nefes aldı ve yatağın arkasındaki tahta perdenin ardından gülme sesleri geldiğini du-

yunca heyecanla irkildi. Yataktan fırladı ve gülenlerin sadece Claude ile Clair olduklarını, tahta paravanın ardında, halının üzerinde, her şeyden habersiz, alt alta üst üste seviştiklerini gördü. Chevalier, saraya geldiğinden beri oğlancılıktan hoşlanmamıştı.

"Ne tuhaf!" diye düşündü sonra, "kendimi tam bir erdem düşkünü sansürcü gibi hissediyorum."

Üzerindeki ipek sabahlığını düzelttikten sonra Kraliçe'nin küçük odasından çıkıp kendi odasına geçti ve olabildiğince sade giyinerek yürüyüşe çıkmak için hazırlandı. Süslü bahçeleri ardında bıraktıktan sonra karanlık ve devasa büyüklükteki labirentlere ulaştı. Çevresini büyük kayın ağaçlarının gölgeleri sarmıştı; çevredeki eski söğütler yaşlı kadınları andırıyordu ve kalın sarmaşıklar, büyük yılanlara benziyordu. Sık ağaçların altına geldiğinde etraf oldukça karanlık olmuştu. Başka zaman olsa Chevalier, böyle bir manzara karşısında çok korkardı fakat şu durumda melankolik hali ve içinde olduğu duygularla daha meşguldü. O sırada ormanın ortasındaki karanlığın içinden büyük bir köşkün ışığı yansıdı ve bu sabah gezisinden sıkılmak üzere olan Chevalier, hemen köşke doğru ilerledi.

Eski moda evin duvarlarından birine çok güzel, çıplak beyaz pembe bir oğlan kayışla bağlanmıştı; üzerine kollarını çıplak bırakan cellat gömleğiyle maskeli adam ise karşıdan bu güzel, çıplak genci izliyordu. Adamın adı, Cascabel idi; güzel fiziği olan büyük asık suratlı

bu genç adamı Tanhauser sık sık sarayda görürdü. Adam her haliyle ondan hoşlanmadığını ifade ederdi. Üzerinde sadece uzun siyah bir cüppe vardı ve bu cüppenin içinde bacaklarının arasında onu okşayan, tatmin eden diğer bir oğlan bulunuyordu.

Tanhauser, camdan içeri baktığında duvara bağlı olan oğlanın iplerinden kurtulmak için onları gevşetmeye çalıştığını gördü fakat bu sırada Cascabel onu fark ettiğinde genç hemen kendini toparladı. Kurbanın yanakları ve gözleri şişmişti; Cascabel, gence her an onun yanına gelecekmiş gibi bir ifade ile bakıyordu. Birden gencin dilinin dışarı düştüğünü gören Tanhauser, şaşkınlıkla bağırarak camdan içeri atladı ve hızla bıçağını çıkarıp gencin boğazına bağlı olan ipi kesti.

Ancak birkaç dakika sonra orada neler olduğunu anlayabilmişti. Çocuk zevkle kenarda gülümserken cellat rolündeki Cascabel, gülmeye başlamış ve bacaklarının arasında onunla oynayan oğlandan kurtulup kendini odadan dışarı atmıştı. Tanhauser şaşkınlıkla kaçan adamın bacakları arasından düşen oyuncak penise baktı. Bu durum büyük ihtimalle sarayda onu tanıyan kimsenin bilmediği bir şeydi. Girdiği camdan yeniden atlayarak oradan uzaklaştı.

Bugün gerçekten her şey kötü gidiyordu!

Tanhauser, yavaşça yürümeye ve kendi kendine konuşmaya başlamıştı. "Ah! Aşk Ülkesi, arzu dolu binlerce farklı şovlarla kendini gösteriyorsun! Onca zevkin ve oyunun sonu var mı? Yoksa bizler de bu oyunun par-

çaları hiyle.

Venüs ile kahvaltı etmek için geri döndüğünde halen şaşkınlığından kurtulamamıştı. Güzel ve neşeli bir sabah geçirmesi gerekirken şimdi içini bir güz hüznü ve sıkıntısı sarmıştı. Bunu sezen Venüs, onu neşesiyle etkilemeye çalışıyordu.

"Sevgilim, Chevalier!" dedi sonunda sessizliğini biraz olsun bozabilmek için. Chevalier'in tüm ilgisi Venüs'e yoğunlaştığında yaptığı hatayı anladı.

"Chevalier, affet beni! Bu sessizliğinin nedeninin benimle ilgisi olmaması için dua ediyorum ve hayal kırıklığının nedenini bilmek istiyorum."

"Ah!" diye cevapladı Tanhauser, "senin görkemli halin bana kendi renksizliğimi anımsatıyor. Oysa ki, buna rağmen burada ihtişamlı ve binlerce güzel eğlencelerle ağırlandım. Bana sunduğun bu cömertlik, duygularımı ve ruhumu yeniden canlandırdı. Başka biri gibi olmamı sağladı. Tabii senin kadar olamadım. Hayır madam, aslında beni kaygılandıran, senin güzelliğine karşılık vermemek!"

Kraliçe, "Bu kararsızlık nedir, şimdi? Duygularımdan ve sana olan yakınlığımdan seni kuşkuya düşürecek ne yaptım? Benim sana olan yakınlığımdan ve sıcaklığımdan kuşku duyuyor olman, senin hislerinle ilgilidir."

"Tam değil, güzel yaratık!" diye bağırdı Tanhauser, Venüs'ün elini tutarak. Heyecanlanmıştı ve bir dakika boyunca hiçbir şey söyleyemedi. Ve gerçekten bu sırada içi tanımlayamadığı farklı duygularla dolmaya başlamıştı. Devam ederken yeniden hayalleri alevlendi ve ye-

niden her zamanki sıcak, samimi haline büründü.

"Düşün, düşün aşkım!" diye mırıldandı, "tatlı parmakları, güzel bacakları, parlayan mavi gözleri, altın sarısı dalgalı saçları düşün! Bir de büyük mutluluğu ve neşeyi düşün, aralık dudaklardan dökülen peltek ve çocuk konuşmalarını, küçük ayaklardan çıkan ayak seslerini düşün! Onun senin bu görkemli sarayında doğup büyüdüğünü düşün! Ve seni temin ederim ki, o bir kız olacak."

Fakat Venüs hâlâ mutsuz görünüyordu. "Oh! Sevgilim!" dedi, "Korkarım bu olamaz. Böyle bir şeye burada izin verilmez, biliyorsun. Bu yönetmeliğe aykırı!"

Chevalier, "Fakat kurallar," dedi en etkileyici haliyle, "bozulmak içindir!"

"Oh! Hayır, öyle demek istemedim. Sadece öyle olmaz. Bu benimle ilgili. Görmüyor musun burada herkes aynı şekildedir. Hem bunu daha önce denemiştim."

Tanhauser, bir süre tamamen sessiz kaldı. Tüm düşünce ve hayalleri yeniden eskisi gibi yıkılmıştı.

"Tamam, o halde!" dedi, havanın gerginliğini dağıtarak, "iyisi mi ben uzaklaşayım."

Venüs güzel gözlerini soru soran bir ifade ile ona doğru çevirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Sevgililer o öğleden sonra büyük parktaki süs havuzunun yanında ayrıldılar. Bu çok sıradan bir veda olmuştu; Chevalier, Venüs'e bir hoşça kal konuşması yapacaktı ama Venüs onu durdurarak dudağından öptü.

Yansıyan sarı güneş ışığının altında dururken Venüs'ün kalbi kırılmasa da üzüldüğünü düşündü.

Venüs, "Umarım seni yeniden görmem!" dedi.

"Gerçekten, bilmiyorum," dedi Tanhauser ciddiyetle, "gelecek bilinmiyor."

Venüs ona baktı ve ellerini sevgiyle ellerinin arasına aldı, "Sevgili Chevalier, ne olursa olsun, ben her zaman burada olacağım. Bunu unutma tamam mı?" dedi.

Chevalier, onu görmekte zorlanıyordu, "Hoşça kal, Kraliçem!" dedi Venüs'ün başının ardındaki yeşil ağaçların arasından yansıyan güneş ışığına doğru bakarak. "Beni gelecekte her düşündüğünde unutmamalısın ki, ben de aynı anda seni düşünüyor olacağım, umarım her şey istediğinden daha iyi olur. Hiç kimse benim kadar duygulu, senin kadar mükemmel olamaz. Madam sadece benim düş aleminde yaşayan bir ölümlü olduğumu düşünün. Sen bunun ne demek olduğunu bilemezsin. Ve yeniden elveda!" Ona doğru bakıp el salladı, "Bu sonsuz baharın tadını çıkar. Bu dünyada ilerlerken ve amaçlarından vazgeçmek üzere olduğumda, mükemmele ulaşmak için harcadığım çabalarımda benimle ol!" dedi.

Venüs'ün elini tutup ona reverans yaptı ve dönüp Kraliçe'nin, Curb'un sürdüğü, at arabasına bindi. Birkaç dakika sonra büyük kapıdan çıkmış, öte dünyaya açılan koridorda kaybolmuştu.

Eşikten içeri adım atarak gerçeğin ışığını cesaretle karşıladı.

XV. Bölüm

Chevalier'in Kumar Masalarındaki Şansı ve Günahlarının Bağışlanması

Büyülü dünyanın ötesinde Eylül ayı yaşanmaktaydı ve etrafta büyüleyici bir güzellik vardı. Tanhauser, Marienthal'ın yeşil vadisinden aşağıya inerken aşağıda kalan kır evlerini, dağların eteklerindeki siyah köknar ağaçlarını ve ıslak çayırları izledi. Gotha yoluna giden köprülerin ve patikaların olduğu yola girdi. Yürürken, batıda kalan Wartburg'a doğru baktı, orada neler olduğunu düşündü, sesler kulaklarında yeniden canlanıyor gibiydi. Offenbach'ın La Belle Helene polkasını mırıldanmaya başladı.

"Kuşkusuz, oradaki insanlar çok uyumlu ama orası çok havasız," diye düşündü.

O akşam Gotha'ya ulaştığında huzurlu ve mutluydu, Golden Anchor Hanı'nda dinlendikten sonra lüks apartman süitine gitti. Onu kutlamak amacıyla ödül olarak

verilen leziz akşam yemeğini yedi ve hediye olarak bir altın aldı. Yokluğunda onu özleyenlere gülümsedi ve küçük kasabada tur atmaya karar verdi.

Akşamüstü sona ermek üzereydi. Gün ve gece arasında kalan bu saatler, ışıktan vazgeçiyor olmanın verdiği hüzünle kaplı bir karanlığı da beraberinde getiriyordu. Chevalier, adımlarını meşalelerle aydınlanmış olan Koenigstrasse'ye doğru hızlandırdı; baykuşlar gece karanlığının çökmesini bekliyorlardı.

Havanın ılık, tatlı bir tazeliği vardı; Koenigstrasse aydınlık ve kalabalıktı herkes tatil havasına bürünmüştü. Chevalier kalabalığın neşesini hemen hissetti ve kendi düşüncelerinden sıyrılıp kendisini ona hayran olanların ilgisine kaptırdı; herkesin takdir eden bakışları onun üzerindeydi. Kadınların tutkulu bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi, güzel elleriyle onları selamladı.

O hızla ilerlerken, "Tanhauser!" diye haykırışlar duydu birden. "O, Chevalier Tanhauser!" "Ünlü, benzersiz Tanhauser!" Bu bağırışları fısıltılar, küçük mırıltılar izledi. Sonra daha yakın selamlaşmalar yaşandı, ona dokunan elleri hissetti ve ipek gömleğinin kollarının üzerinden ona dokunmaya çalışan birçok eli. Bu sırada birden saçlarının buklelerinin içine doğru uzanan bir kolun tuttuğu makasın saçını bir parça kestiğini hissetti.

Yürürken büyük ve etkileyici bir kumarhanenin önüne gelmişti ki, durup döndü ve kumarhaneden içeri girdi. İşte o andan itibaren gördüğü manzara karşısında ne-

fesi kesilmişti ve burayı görüp girdiği için ne kadar şanslı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yeşil örtülerle kaplı bu masaların üstündeki altın külçeler arasında talihinin onu zengin edebileceğini hissetmişti.

Salon binlerce kandille aydınlatılmıştı; masalarda oyun oynayanlar arasından fısıltılar yükseliyordu. Kapıdan girdiği anda Chevalier herkesi etkilemişti. Önünden geçerken büyük aynada yansıyan güzelliği kendisini bile etkilemişti. Sanki kendi güzelliğini ilk defa keşfediyor gibiydi. Omuzlarını sallayarak rulet masasına dayandı ve bir parça altın çıkararak dünyevi zevkleri için kendini oyuna bıraktı. Bir dakika sonra top küçük yeşil zeminde mistik bir şekilde sıfıra ulaştı, Tanhauser'in topu, tek başına bir er gibi otuz altı düşmanla mücadele etmek üzere savaş alanında yerini aldı. Gülümseyerek elini sallayan Tanhauser, düşman topların olduğu yerde durmalarını sağladı.

İkinci oyunda yine kazanan Tanhauser olmuştu ve kazancı şimdi on dört parçaya yükselmişti. Bu kadar iyi giden oyunları üzerine tüm kazancını ortaya koymaya karar verdi. İzleyenler şaşkındı, herkes oynamayı bırakmış onu izliyordu. Kurpiyer bembeyaz olmuştu; ruleti döndüren elleri titriyordu. Yeniden fildişi top büyülenmiş gibi hareket etmeye başlamıştı.

Chevalier sabırsızlanıyor ve dikkatle hesaplıyordu. "Tanrılar," diye düşünüyordu, "beni düşünmüyorlar! Eğer kazanırsam, büyük ihtimalle üzerimdeki bu kıyafetin cepleri o kadar parayı almayacak." Bu sırada tüm

ışıkların söndüğünü ve kandil ışığının maviye büründüğünü, rulet masasının ilerisinden yumurta kafalı kel iki tane yaratığın ona doğru yaklaşmakta olduğunu gördü; yaratıklar özür dileyen bir ses tonuyla daha fazla oynamaması gerektiğini kulağına fısıldadılar; bu sırada kumarhane, şeytanlar tarafından istila edilmiş durumdaydı.

Tanhauser, büyük öfkeye kapılmıştı. İnce asasını kaldırdı ve bu saygısız davranışın nedenini düşündü; sonra herkesin ondan uzaklaşmaya başladığını gördü; yeniden titreyen kandillere baktı ve kollarını kaldırdı. Karalar giymiş bir adam onun önünde yere eğildi ve yağcı tavırlarla Chevalier'in kazandığı paraların deri çantalara konmasını istedi ama bu işi kimseye yaptıramayınca kapıdaki deri çantaları alarak kendisi yaptı.

Tanhauser, caddeye çıkmadan önce kapıdan dışarı yavaşça başını uzattı ve sonra derin düşünceleriyle otelinin yolunu tuttu.

Sonraki gün ruhunu yenilemeye başlamıştı. Oteldeki insanlar ona karşı derin bir saygı besliyor, daha çok onun kölesi gibi davranıyorlardı. Gazinoda yaptıklarının haberi otele ulaşmıştı ve onlar bu otel müşterisinin sahip olduğu altınlarla ilgileniyorlardı. Tanhauser bu altınların hak edilmiş kazanç olduğunu ve kendisine takınılan tavır nedeniyle bu otelden ayrılması gerektiğini otel sahibine bildirmişti. Gitmek istiyordu ve "İleri!" diye mırıldanarak unvanına yakışan bir uğurlama ile yola koyuldu. Atlar hazırlandı ve Tanhauser, Gotha'ya doğru ilerlemeye başladı.

ye mırıldanarak unvanına yakışan bir uğurlama ile yola koyuldu. Atlar hazırlandı ve Tanhauser, Gotha'ya doğru ilerlemeye başladı.

Dr. Samuel Jackson edası ve tüm dünyayı gezip görme isteği ile yola koyuldu.

İlk olarak derelerle, ağaçlarla ve köprülerle çevrili bir bölgeden geçti ve Dürer'in resimlerinde olduğu gibi ardına yeşil çayırları almış gri bir şatoya ulaştı. Gök, çok engin ve mavi görünüyordu, havada hafif parfüm kokusu vardı; köylüler; sonbaharın serinliğini verdiği tarlalarda çalışmaya devam ediyorlardı. "Sevimli bir şehir," diye düşündü Chevalier ve arabanın içinde hareketsizce oturdu; uzaktan yansıyan ışığın kırların arasında kalan bir kiliseden geldiğini görüp kilisenin çanının sesini duyunca arabacılara, "Burada durun!" diye seslendi ve arabadan inip kiliseye girdi.

İçerisi karanlıktı; Barbey d'Aurévilly'nin doğru şekilde tespit ettiği gibi, kiliselere gece daha çabuk iniyordu. Ortada iki tarafta iki mum yanıyordu; buradan yansıyan ışık koroyu aydınlatıyordu. Tanhauser gözleri karanlığa alıştıktan sonra, etrafı inceledi ve papazın günah çıkarttığı bölmeyi gördü; sonra ilerleyip yere diz çöktü.

Gidip önünde oturdu ve içerde onu bekleyen papazı gördü; nereden başlayacağını bilmiyordu. Söyleyeceği çok şey vardı. Konuşmaya başladığında mumların ışığı da titremeye başlamıştı. "Evet oğlum, evet," diye mırıldandı yaşlı papaz, "biraz daha yüksek sesle lütfen! Biraz ağır işitiyorum, biliyorsun.

Neredeydim dedin? Affedersin, duyamadım!"

"Venüs'ün tepesinde," diye cevapladı, Tanhauser, titreyen ses tonuyla. Bu esnada mumlar iyice titremeye başlamışlardı.

"Şeytan geldi," dedi papaz, "şeytanlar, defolun, defolun! Tanrı benimle olsun," diye ekledi. "Neler oluyor?"

"Efendim, hayır, sadece benim," dedi Tanhauser, şimdi daha yüksek sesle konuşmuştu. "Ben sadece zavallı bir günahkârım! Günah işledim, günahkârım!" Kelimeler sel gibi akmaya başlamıştı.

"Evet, evet, devam et, oğlum. Evet, devam et, evet, evet. Oh hayır, hayır dur! Dinsiz! Dinden kopmuşsun sen! Tanrım, dur!"

Chevalier dehşete düşmüş bir haldeydi. Yaşlı adam başını bir köpek gibi salladı.

"Bunlar, ciddi meseleler oğlum," diye devam etti, daha kısık ve sakin bir sesle, "ve benim bu yargımı anlayışla karşılamalısın," dedi ve durup burnunu çekti. "Senin işlediğin türden günahların faklı olduklarını anlaman gerek. Korkarım onları Roma'ya Kutsal Baba'ya götürmen gerekecek. Kuşkusuz çözümü ancak sana o verebilir. Ben böyle bir görevi üstlenecek konumda değilim."

Tanhauser sessizdi, ellerini ve yüzünü hissetmiyor gibiydi. Toparlandı ve yanıt vermeye karar kıldı:

"Roma'ya, tamam, Roma'ya gideceğim. Oraya yalınayak gitmemin bir faydası olur mu, efendim?"

"Sanmam," dedi yaşlı adam daha yumuşak bir ses tonuyla, "fakat tabii, bunun bir zararı olmaz."

Tanhauser, diz çöktü ve sadakatle yemin etti.

XVI. Bölüm

Chevalier'in Hacca Gidişi

O akşam Tanhauser, kabuslar gördü. Kendini bir teknenin dümen yekesinde dağlar kadar yüksek dalgalarla boğuşurken, büyük beyaz köpüklerle savaşırken Medusa'nın fantastık yüzlerini, günahkâr yaşlı adamları, kendi saçları ile boğulan genç kızları, kötü haberlerle bekleşen, ona korkunç öfke duyan hayvanlar gördü, Rüzgâr artıyordu ve bacağına korkuyla yapışmış bir kedi yavrusu vardı; vuran her dalgada teknenin bir tarafı kırılıyordu. Rota çizelgelerini dişlerinin arasına sıkıştırmıştı ve bir eliyle dümeni kontrol etmeye çalışıyordu. Sonra birden her şey değişti ve kendini kavurucu güneşin altında bir çölde buldu. Çöl, bir ma-

sa kadar düzdü ve etrafta tuhaf gölgeler vardı; yanında kedi yavrusu susuzluktan perişan olmuş bir halde yatıyordu; bakışları donuktu, dili dışarıdaydı. "Sevgili Tanrım!" diye düşündü Chevalier, "Ona su bulmalıyım, zavallı şey!" Ağzından biraz tükürük çıkarmaya çalıştı ama boğazı yakılmış bir cesedin külleri kadar kuruydu. Dişini koluna geçirdi ve biraz kan akmasını sağladı; minik dostunun ağzını aralayıp içine biraz kan akıtmak istediğinde, birden ani hareketler yapmaya başladı. Chevalier dehşete düşmüştü. Anlatılamaz bir kaygı ile uyandı ve hemen yataktan fırladı.

Üzerini değiştirdikten sonra arabasının hazırlanması için emirler verdi. "Roma'ya! Roma'ya!" diye bağırdı uykulu bir halde. Ve sonunda güneye gitmek için rüzgâr hızıyla ileriye atıldı. Zaman ilerledikçe ettiği yemini düşünmekten kendini alıkoyamıyor, hacca yalınayak gitmesi gerektiği fikrine daha çok inanmaya başlıyordu. Arabasını durdurdu, ayakkabılarını, çoraplarını çıkardı ve arabacısına, yürürken arkasından onu izlemelerini söyledi.

O yürürken keskin taşlar ayağını kesmiş, tabanları kanamaya başlamıştı. Ah! Bu kadarı onun için çok fazlaydı! Bu kadar acı ve üzüntü onun için çok fazlaydı; yolun kenarına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Bu şekilde çok umutsuz görünüyordu, "Ah! Tanrım! Ne yapacağım?" diye ağlamaya başladı, "en iyisi Roma'ya kadar ellerim üzerinde yürüyeyim." Sonra bu düşüncenin yanlış olduğuna karar verdi ve yoluna yine yalınayak devam etmeye koyuldu.

Almanya ve Fransa üzerinden, Alplerden Lombardy Ovası'ndan yalınayak geçti. Bu yürüdüğü yerler ona eskisinden daha farklı görünüyordu; bu kırsal güzellik ve dağlık arazinin ihtişamı karşısında donup kalmıştı; hizmetçileri ise dingin bir uyuşukluk içinde ona uyup planlarını ertelemiş durumdaydılar. Chevalier, bir sabah geç vakitte Milan'da bir handa gözlerini açtı. Atlarının ve altınlarının kötü adamlar tarafından çalındığını gördü.

Bütün bunların ilahi bir nedeni olduğunu düşünüyordu. "Kuşkusuz bu olanlar ilahi takdirdir," diye söylendi hanın bahçesinde dururken; "görevimi hızla yerine getirmem gerekiyor," diyerek fırladı.

Sonra parasız olduğunu ve bu şekilde handa daha fazla kalamayacağını fark etti. Tanhauser, bu şekilde ne yapacağını bilmez bir halde iken kaldığı otelin sahipleri ona kahvaltı ikram ettiler.

Kahvaltıdan sonra onlardan kalem ve kâğıt istedi, odasına girip günahlarının çizelgesini çıkardı: Hacca gidişi ile birlikte, erkeklerle girdiği anal birliktelikler sonrası gelen günahlarından, gazinoda işlediği günahlardan, diğer tuhaf birliktelikleriyle gelen günahlardan arınacaktı. Üzerini günahlarıyla doldurduğu dört büyük dosya kâğıdından dolayı kendini kötü hissetmişti, bilinci ona tam olarak on yıl öncesine değin işlediği günahları hatırlamasını sağlamıştı.

"Hafızamdaki büyük sorun!" diye haykırdı.

Gerçekten tüm bu günahların çoğu, onun yatakta oy-

nadığı küçük oyunlardı ve bu oyunlar ona gençliğinden kalan küçük esintilerdi; tüm bu çekici şeyler onu ilk gençlik yıllarında etkisi altına almaya başlamış, müstehcen şiirlere ve zevklere ta o zaman tutsak olmuştu.

Derin bir iç çekti ve kalemini masaya bıraktı, hatıralarını ve kararsız duygularını yeniden gözden geçirdi. Bu bir işe yaramıyordu. Geçmişi ve çocukluğu ile ilgili hatırladıkları, çok aykırı şeylerdi; ilk dansını ve o sırada partnerine vücudunu nasıl yasladığını ve dans ettiği kızın yanaklarının nasıl ateş gibi yandığını hatırladı.

"Peki, ya," diye düşündü, "bu nedir? Bu bir tür baştan çıkarma mı yoksa tecavüz müydü?" İlk defa bu tür konular hakkında her zaman verecek güzel bir cevabı olan Baba Sanchez ya da Jesuit Luis Molina gibi biri olmadığı için pişmanlık duydu. Bu düşüncelerle dolduğunda yazmaya bir süreliğine ara verdi.

Bitirdiğinde, yazının tamamının sayfalar dolusu tuttuğunu gördü, durup biraz içini dinlediğinde o an içinde bulunduğu konumu düşünüp gülmeye başladı. Düşünceleri şimdi ona eskisi kadar acı vermiyordu. Şimdi artık her şey aklında şekillenmeye başlıyordu. Tüm kötü alışkanlıklara ve eylemlere rağmen aslında içi çok rahattı.

Fakat biz Chevalier'in yolculuğu sırasında yaşadığı maceralara sahip değiliz.

Düşünceleri, bu maceraya atılmasının nedenleri ve görkemli kıyafetlerinin ayrıntılarının bilgisine sahip değiliz. Hac yolculuğu hakkında bildiklerimiz Roma'ya vardıktan

sonra yaptıkları hakkındadır. Buraya geldiğinde üstü başı yırtıktı, yüzünde kirli sakal vardı, yalınayaktı ve anlatılamayacak derecede çok kirliydi. O dönemde Papa ve ekibinin hac kutlamaları bugünden daha görkemli idi.

Chevalier, kutlamalar hakkında hiçbir bilgi sahibi değildi; bu yüzden korkuyor ve titriyordu; göğsü yırtılıp açılmış kıyafetleri ile kabul salonuna girdi.

XVII. Bölüm

Chevalier Tanhauser'in Papa'nın Konuşmasını Dinleyişi

Kubbeli sütunların ve büyük bir dinleyici kitlesinin karşısında, yaldızlarla süslenmiş tahtta yüce Papa oturuyordu. Üzerindeki beyaz cüppe, keten kumaş üzerine nakış işlemeliydi, ayağında parlak kadifeden terlikleri vardı; başındaki özel koni biçiminde kasket, tavus kuşu tüyleriyle bezenmişti, Lord Paul P.P. II'nin safirleri ile süslenmişti ve bunun üzerinde başına oturtulmuş olan altın bir taç vardı. Çok saygıdeğer bir görüntüsü vardı. Kardinal Archdeacon saygıyla Papa'yı sundu:

"Dünyanın üç taçlı hükümdarı, prenslerin ve kralların efendisi, dünyamızın yüce kurtarıcısı!"

Titremeye devam eden üstü başı yırtık haldeki Tan-

hauser, Papa'ya doğru ilerleyip önünde diz çökerek onun kutsal ayağını öptü. Papa, Tanhauser'in başını okşadı.

Tanhauser, "Kutsal Baba!" diye mırıldandı, "beni bağışla, size yalvarıyorum, işlediğim günahlarımdan ötürü çok mutsuzum." Başka bir şey diyemedi; söylemeyi planladığı tüm sözler aklından uçup gitmişti. Tüm günahlarının yazılı olduğu kâğıtları havarilere verdi.

Ponfitt'in sesi duyuldu: "Korkma oğlum!"

Chevalier denemiş ama gözlerini açamamıştı. Sessizce bekledi; sonra gözlerini açtığında aynı anda nefesinin kesildiğini hissetti. Chevalier gördükleri karşısında umutları yeniden yeşermişti. Sonra birden müthiş bir ses duydu. Gizlice baktığında bir ışık huzmesi tarafından aydınlandığını fark etti.

Yüce Efendi, yavaşça sayfaları çevirmeye başladı; iri parmakları arasından sayfalar bir bir kayıp yere düşüyordu.

"Kutsal efendim!" diye başladı Tanhauser. Papa parmağını kaldırıp ondan susmasını istedi.

"Chevalier Tanhauser!" dedi, "tüm günahlarından arınıyorsun."

Papa yorulmuştu, ellerini sessizce birleştirdi ve af dilemek için yalvarmaya başladı. Başının ardından görünen hizmetkârlarının sesi yükseldi:

"Bağışlayın, bu ahlaksız kişiyi bağışlayabilirsin Tanrım! Tüm gece ve gündüz ışığı arayan bir günahkâr kul! Ekmeksiz, susuz kalmış, yırtık pırtık çirkin kıyafetler giymiş!"

Chevalier arkaya doğru eğildi.

"Aşağılık şeyler yaptığın için!"

Chevalier'in rengi solmuştu. Aynı ses konuşmaya devam etti:

"Aşağılık adamlar gübre arabalarının önüne geçip onları çekecek!"

Chevalier, elleriyle yüzünü kapatıp yere düştü. Tınlayan acımasız ses konuşmayı sürdürdü:

"Hayır, bunların hiçbiri senin işlediğin günahlarından arınmanı sağlayamaz! Ancak saat gibi dua ederek kutsal tahta ulaşabilirsin."

Chevalier'in dayanacak gücü kalmamıştı. Ses şimdi daha da küstahlaşmıştı ve bir trampet gibi kulaklarında çınlıyordu.

"Hayır, Tanhauser! Hiçbir mazeret ruhunu kaybeden, vücudunun zevklerine esir olan biri için özür sayılamaz!" Yüzüklü bir el, odun parçasını kaldırarak konuşmaya başladı. "Bu kuru odun parçası suya kavuştuğu zaman, kök salacak, dalları çıkacak ve yapraklarla bezenecek ama bu o, af dileyip Tanrı'nın yoluna döndüğü zaman olacak. Çekil! Çekil! Rezil adam, seks düşkünü, pis adam! İnsan şekline bürünmüş olan günahkâr yaratık! İsa'nın, Belial'ın adına çekil!"

Chevalier'in her tarafını karalara bürünmüş rahipler çevirmişti; onu alıp bir odaya soktular.

XVIII. Bölüm

Papa'nın Yanında Olanlar

Aradan bir ay geçmişti, soğuk bir Ocak ayı sabahıydı; kardinallerin bir kısmı Vatikan Kilisesi'nin büyük girişinde durmuşlar, sessizce bir şeyler tartışıyorlardı. Başları birbirlerine dönüktü, cüppeleri birbirine değiyor, yüzüklü parmakları aynı kuşlar gibi havada hareket ediyorlardı. İçlerinden birinin elinde Papa'nın özel zeytin ağacı dalı vardı; diğeri ise merakla bunu inceliyordu.

İlk olarak, Jerusalem Santa Croce Kardinali, "Sizin gördükleriniz delildir!" dedi.

San Ciriace alla Terme Diocleziane, "Bu kanıtlanmıştır!" dedi.

Kardinal Presbyter, "Bunu onun dindar olabilmesi için

gereken bir süreç olarak kabul edebilir miyiz?" diye sordu.

"Ya da onu kendini bulması için yalnız mı bırakmalıyız?" diye mırıldandı Kardinal Deacon.

Bu sırada Kutsal Efendi çıka geldi; çok sıradan giyinmişti, sadece beyaz bir cüppesi ve sıradan beyaz bir şapkası vardı. Kardinaller, hemen dağılıp ona yaklaştılar ve eğilip ayağını öpmeye başladılar.

Havari, "Yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi, "sizin şu sözünü ettiğiniz konu hakkında biz de bilgilenmek istiyoruz. Konuşun!"

Kardinal Presbyter titreyen elleriyle, Papa'nın çalışanlarının yanına doğru ilerledi ve köşede durdu. Ponfitt de bir adım öne çıkıp onu izledi; yüzü bembeyaz olmuştu, sendeledi ve yere dizlerinin üzerine çöktü ve Papa'nın ayaklarını öptü.

"Çok mutsuzum!" diye bağırdı. "Goncaları, küçük yaprakları kaldırın! Felaket!"

"Felaket! Felaket!" diye bağırdı kardinaller, Papa'nın kutsal asasının etrafında diz çökerken.

Sonra Havari geldi. Gözleri parlıyordu, görünüşü güven verici ve otoriterdi.

"Ülkenin dört bir tarafına dağılmanızı istiyorum, hiçbirinizin gözümün önünde olmanızı istemiyorum. Gidip hemen Alman Chevalier'i bulun bana!"

Fakat burada en önemli olan, Tanhauser'in kayboluşunun verdiği sonsuz acıydı. Papa'nın polisi ve koruma ekibi Tanhauser'in kaçmasına engel olamamıştı. Kutsal grup, Havariye "O ancak sizin kutsal gücünüzle gelebi-

lir, çünkü o şu an yeryüzünde bulunmuyor."

Ponfitt, ekibine konu hakkında bilgi verdiği sırada Tanhauser, fırtınanın ortasında Venüs'ün Tepesi'ne doğru tırmanıyordu. Çok perişan bir haldeydi. Üzerindeki tek giysi, biçimsiz bir çuval parçasıydı, ayakları çıplaktı ve başındaki eski şapkayı bir iple bağlamıştı. Yürüyecek gücü kalmadığı için yerde emekleyerek ilerlemeye çalışıyordu. Ah! Birkaç ay içerisinde görünümü nasıl da bu kadar fazla değişmişti! İpek, deri ve saten giyerken, yüzükler ve pahalı aksesuarlarla süslüyken, şimdi kayaların, yabani dikenli otların üzerinden ilerlemeye çalışıyordu. Fakat şimdi gözyaşları içinde bu haline bile şükredecek kadar yükselmişti ruhu. İnce parmakları titriyordu ama artık o bunu hissetmiyordu.

Girişte her zaman olduğu gibi Echart oturuyordu, girişin dışında kalan taraf yağmurluydu ama içerisi günlük güneşlikti. Echart, "Yine sensin, yine buradasın, ha?" dedi ve güldü.

Chevalier, herhangi bir cevap vermek istememiş, ürkmüştü, bunun yerine ikinci ve son kez büyük girişten içeri girdi.

XIX. Bölüm

Son

Chevalier'in, yorgun bedeni diyet ve dinlenme ile, yeniden eski gücüne kavuşmuştu fakat ruhu acı içindeydi; kulaklarında bu ani kayboluşu üzerine konuşan Ponfitt'in sesi çınlıyordu. Oysa biz onun Kutsal Şehir'de nasıl karşılandığını biliyoruz. Onu o gün koruyan biri var mıydı? Onu yargılayanlar ona uzaktan bakan ve hiç de adil olmayan insanlardı. Bu davranış ya dünyevi bir hata ya da düşünüldüğünde insana büyük acılar verecek olan teolojik bir yanlış anlama idi.

Chevalier'in gözleri, Venüs'ün sarayının etrafını me-

raklı bakışlarla süzüyordu. Kraliçe yalnızdı, bakışları çakıştığında gülümsedi ama alttan alta onun hüzünlü halini düşündü. Üzerinde cüppe ve yüzünde maske vardı, kalabalığın içindeydi. Venüs onu görmek istiyordu, kalabalıktan çıkıp yanına yaklaştı ve maskesini çıkarıp, Chevalier'in zayıf yanaklarına düşen maskesinin üstünden gözlerini gördü. Ona güven veren gülümsemesi ile yakınlaştı.

Bir akşam, onun eski haline hiç benzemeyen, çok kötü ve zavallı halini fark etti. Titurel'in son operası olan, Spiridion'un tüm kalbi ile Dionysos bahçelerinde oynadığı 'Atthis Töresi' sonunda Tanhauser, Venüs'ün şaşkın ama ilgili bakışları arasında nasıl hacca gittiğini ve kutsal şehir Roma'da başına neler geldiğini anlattı.

"Yani aslında orada lanetlendim ve bunu aklımdan çıkaramıyorum. Oraya acılarımdan kurtulmak amacıyla gitmiştim. Kurtuluşun sadece orada olduğunu sanıyordum."

Venüs duydukları karşısında çok şaşırmıştı:

"Sevgilim neden böyle bir şey yapmaya gerek duydun?"

"İçinde olduğum görkeme, ihtişama ve sana olan bağıma son vermek için," diye cevap verdi Tanhauser, yüzünü ellerinin arasına iyice gömmüştü.

Kraliçe, buna itiraz etmişti ama Tanhauser ısrarlıydı.

Venüs, bu ısrar karşısında biraz sessiz kalmayı tercih etti; sonra onun acısını paylaşmaya devam etmek için güzel dudaklarının arasına bir gülümseme kondurdu:

"Eğer istersen Cascabel için bir şeyler yapabiliriz.

Bunu ister misin, sevgilim? Zavallı dostum kurbağaları, fareleri ve diğer yaratıkları idam ediyor. Bu, ona çok büyük zevk veriyor ve yıllardır bunu bir insana yapmak istiyor. Onun tam olarak ne istediğini biliyorum. Bu ona mutluluk verdiği gibi sana da verecek."

Tanhauser kraliçeyi dinlerken tamamen soylu ve itaatkâr bir tavra bürünmüştü.

"Sen çok tatlısın," dedi Venüs ve Tanhauser'i öptü, "yarın öğle vakti için ben her şeyi ayarlayacağım."

Bir sonraki gün saray bahçelerinin beşinci terası hazırlandı. Ne kadar çok gürültü vardı; ne kadar harika gece kıyafetleri giyilmişti ve özel maskeler takılmıştı. Lesfesses, su yeşili bir Çin kaftanı giymiş, biber çömleğine benzeyen bir şapka takmıştı.

Güzel Mascarelle ise ona cüce kılığında, giydiği kısa pantolonlarıyla eşlik ediyordu; başına uzun bir şapka takmıştı, şapkanın üzeri gümüşlerle süslüydü. Çoraplarında ise düğme süsleri vardı. Pimpant, bir embriyo gibi görünüyordu ve herkesi güldürüyordu.

Ön sırada kraliçenin özel seçilmiş grubu vardı. K. orada Columbine olarak bulunuyordu; Farcy ise kendini saygıdeğer George Selwyn olarak tanıtıyordu ve platformun tesisatını kontrol ediyordu. De La Pine en güzel cüppelerinden birini giymiş San Benito gibi görünüyordu; Bayan Marsuple, özgürlüğü temsil eden kırmızı bir kep takmıştı. Venüs kendi başına, üzgün, düşünceli ve bu durumu kabullenmiş haldeydi, koyu mavi pe-

lerininin, sarı peruğunun ve boynundaki pırlantaların içinde ise hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu.

Claude ve Clair çıplaktılar ve ipeksi esmer tenleriyle, başlarına taktıkları kukuletalarla çok tatlı erkek çocuklarına benziyorlardı. Bu özel görünümlerine rağmen, aslında bu ortama uyumlu gibi görünüyorlardı. Herkes Chevalier'in gelmesini bekliyordu.

Ve işte oradaydı! Kraliçeyi kazanan o özel kişi, yılan gibi kıvrılan bahçelerden onlara doğru geliyordu. Orkestra, hemen bir önceki gece operada çaldıkları, ölüm marşını çalmaya başladı.

Etraftaki her şey muhteşem görünüyordu. Yaklaşan araba, lastiklerine kadar süslenmişti ve tabii arabayı Curb kullanıyordu. Beyaz kravatı, ipek şapkası ile giydiği takım çok hoş görünüyordu. Ön tarafa oturmuş dizginleri tutuyordu. Uzun şişman parmakları ve iri cüssesi ile 8. Beaufort Dükü'ne benziyordu. Yazdığı araba kullanma sanatı kitabı ile de her fırsatta gurur duyardı. Sıra geldi yakışıklı Chevalier'in görünüşüne: Başı açıktı, beyaz kırma yakalı gömleği belinde darlaşıyordu ve bilekleri mücevherlerle süslenmişti. Siyah ipek dizlikleri ve çorapları parlıyordu; ayakkabıları ise gümüş çiçeklerle bezenmişti. Herkes Chevalier'in araba ile yanaşmasını sessizce beklemeye koyuldu.

Kapı bekçisi gelip onu arabadan aşağıya indirdi. Rengi solmuş ve şaşırmış görünüyordu, kraliçeye doğru yürüdü ve elini alıp sessizce öptü. Sonra Cosmé'nin

eşliğinde merdivenleri çıkarak platforma ulaştı. Bileklerindeki iki mücevher iğnesini çıkarıp teşekkür ifadesi olarak birini Claude'a, birini de Clair'e taktı. Bir adım öne çıkıp onlara yaptıkları gösteri için teşekkür etti ve onlardan kendisi için dua etmelerini istedi. Bu hoş iltifatlar, gülümseme ile karşılandı ve Chevalier, kısa ve dokunaklı bir konuşma yaptı. Bir süre Chevalier'in ne kadar güzel bir konuşma yaptığı hakkındaki mırıldanmalar devam etti.

Konuşması bittikten sonra bir adım geri atarken Cosmé'nin verdiği mendili sallayarak selam verdi. Claude sevgiyle Chevalier'e sarıldı ve Clair'in elinin hareketi onu tuzağa düşürdü; Chevalier'in içine çekildi, tuzak sırasında Cascabelbu anın coşkusu ve verdiği aşırı mutluluk ile kendini yere atmıştı.

Orkestra yeniden çalmaya başlamıştı, her yerden konuşma sesleri yükseliyordu. Konuşanlar, görüşenler, birbirlerine kur yapanlar, flört edenler, hepsi sarayda bir kelebek bulutu gibi salınıyorlardı. Claude ve Clair, Chevalier'in cansız vücudunu tuzaktan çıkarıp özenle yere çimenlerin üzerine yatırdılar; sonra ikisi de diğerlerinin peşine takılıp koşmaya başladılar. Venüs, onların ardında tek başına orada kalmış, Chevalier'in cansız bedeninin üzerine eğilmişti. Ona bakarken gözleri yaşlarla dolmuş, bu sırada sevdiği birinin öldüğü duygusunun ne kadar farklı bir duygu olduğunun tadına da varmak istemişti. Bir iki dakika daha bekle-

yip eğildi ve Tanhauser'i dudaklarından öptü; Tanhauser'in yanaklarına renk gelmişti, birden doğruldu ve ayağa kalktı.

"Neredeyim?" dedi elleriyle başını tutarak Tanhauser

"Nerede olacaksın, sevgilim! Yaşlı tepedesin," dedi Venüs, "gördüğün gibi sevgilim, burada doğum diye bir şey olmadığı gibi, ölüm diye birşey yoktur. Sadece olduğumuz gibi yaşamaya devam ederiz ve bu bence en iyisi. Haydi! Öğle yemeği vakti gelmek üzere!"

Tanhauser, gülmeye başlamıştı.

Aubrey Beardsley

Art Nouveau döneminin en tartışmalı sanatçısıdır. Karanlık ve iddialı çizim çalışmaları ve grotesk erotik konularla tanınır. Beardsley, Oscar Wilde'ın yakın arkadaşıydı ve Wilde'ın sahnelenen oyunu Salome için sahne tasarımını üstlenmişti. Aynı zamanda pek çok kitap ve dergide resimleri yayınlandı. Beardsley'in en ünlü erotik resimleri tarih ve mitoloji konularını işler. Eserleri döneminin dekadansını yansıtır ve Fransız sembolistleri üzerindeki etkisi tartışılmazdır. 21 Ağustos 1872'de İngiltere'de doğdu. Sağlığı küçük yaştan beri pek iyi gitmeyen Beardsley, durumunun giderek kötüleştiğini fark etti ve 1898 kışında Fransa'nın güneyine yerleşti ancak her şey için artık çok geç kalmıştı. Aynı yılın 15 Mart gecesi henüz 26 yaşındayken öldü.

"Döneminin en tartışmalı sanatçılarından Beardsley'in erotizmi bir manifestodur."
Publishers Weekly

Beardsley'in ölümü ile yarım kalan, bu eski nükteli ve usta efsane, Tanhauser'in, Venüs'ün çekici sarayını ziyaret edişini anlatıyor. Tanhauser'in kendini seksüel zevklere, yapay ve egzotik aşka adayışı, Beardsley'in etkileyici anlatımı ile bütünleşiyor.

Eserin sansürlenmiş versiyonu ilk kez "Tepenin Altında" ismi ile The Yellow Book tarafından ve sansürsüz versiyonu ise özel olarak 1907 yılında yayınlandı. Beardsley'in dikkat çekici örnekleri ile zenginleşen bu versiyon, şair John Glassco tarafından 1959'da tamamlanmıştı.

Chiviyazıları [Littera] - Aykırı Edebiyat

ISBN 975-9187-07-8

9789759187071

